

Avrupa Birliği
Türkiye Delegasyonu

AB nedir?

Pascal Fontaine

Bu kitapıa ve AB hakkındaki diğ er kısa ve net açıklamalara
ec.europa.eu/publications
internet adresinden erişebilirsiniz.

Avrupa Komisyonu
Basım-Yayın ve İletişim Genel Müdürlüğü
1049 Brüksel
BELÇİKA

Bu kitapıın metni Haziran 2010 tarihinde güncellenmiştir.
Kapak resmi:   Lou Wall/Corbis
Lüksemburg:
Avrupa Birliğı Resmi Yayınlar Ofisi, 2010
80 sayfa - 16.2 x 22.9 cm.

ISBN 978-92-79-17486-5
doi:10.2775/62733

  Avrupa Birliğı, 2010
Kopyalanabilir.

Avrupa Birliğı Türkiye Delegasyonu tarafından yürütülen
Avrupa Birliğı Bilgi ve İletişim Destek Programı tarafından
Türkçe'ye çevrilip Türkiye'de basılmıştır.

AB nedir?

Pascal Fontaine

[1]

sayfa 4

**Neden
Avrupa Birliği?**

[2]

sayfa 10

On tarihi adım

[3]

sayfa 14

**AB'yi genişletmek ve
komşularla iyi geçinmek**

[7]

sayfa 44

Euro

[8]

sayfa 48

**Bilgi ve inovasyonun
üzerine inşa etmek**

[9]

sayfa 52

**Avrupa vatandaşı
olmak ne demek?**

[4]

sayfa 20

AB nasıl çalışır?

[5]

sayfa 28

AB ne yapar?

[6]

sayfa 38

Tek pazar

[10]

sayfa 58

**Özgürlük, güvenlik ve
adalet Avrupası**

[11]

sayfa 64

**Dünya sahnesinde
AB**

[12]

sayfa 70

**Avrupa'nın
geleceğinde
neler var?**

sayfa 74

**Avrupa'nın bütünleşme sürecinde
önemli tarihler**

Neden Avrupa Birliği?

[1]

AB'nin 21'inci yüzyıldaki misyonu:

- ▶ Üye devletleri arasında tesis edilen barışı korumak ve geliştirmek;
- ▶ Avrupa ülkelerini pratik işbirliği çerçevesinde bir araya getirmek;
- ▶ Avrupa vatandaşlarının güvenlik içinde yaşayabilmesini sağlamak;
- ▶ Ekonomik ve sosyal dayanışmayı desteklemek;
- ▶ Küreselleşmiş bir dünyada Avrupa kimliğini ve çeşitliliği korumak;
- ▶ Avrupalıların paylaştığı değerleri yaymak.

I. BARIŞ

Gerçek bir siyasi hedef haline gelmeden önce, Avrupa'nın birleşmesi fikri sadece felsefecilerin ve ileriye görenlerin akıllarındaki bir hayalden ibaretti. Örneğin, Victor Hugo insani ideallerden esinlenmiş barış dolu bir 'Avrupa Birleşik Devletleri' hayal etmişti. Ne var ki bu hayal, 20. yüzyılın ilk yarısında kıtayı harap eden korkunç savaşlar yüzünden tuzla buz olmuştu.

Ancak her şeye rağmen, İkinci Dünya Savaşı'nın yıkıntılarından yeni bir umut doğdu. Savaş sırasında totaliterliğe direnen insanlar Avrupa'da uluslararası nefret ve düşmanlığa bir son verip kalıcı bir barış için gerekli koşulları yaratmaya kararlıydı. 1945 ve 1950 yılları arasında, Robert Schuman, Konrad Adenauer, Alcide de Gasperi ve Winston Churchill dahil bir avuç cesur devlet adamı, halklarını yeni bir döneme girmeye ikna etmeye koyuldu. Batı Avrupa'da ortak çıkarlara dayanan ve tüm ülkeler arasında eşitliği ve hukukun üstünlüğünü garanti eden antlaşmalar üzerine kurulmuş yeni yapılar yaratılacaktı.

Robert Schuman (Fransız Dışişleri Bakanı) ilk önce Jean Monnet tarafından ortaya atılan bu fikri çok beğendi ve 9 Mayıs 1950'de bir Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu (AKÇT) kurulmasını teklif etti. Bir zamanlar birbirleriyle savaşmış olan ülkelerde, kömür ve çelik üretimi tek bir ortak Yüksek Otorite altında toplanacaktı. Pratik olmanın yanı sıra çok zengin bir sembolik anlam da içeren bir şekilde, savaşın hammaddeyi uzlaşma ve barış araçlarına dönüştürüyordu.

II. AVRUPA'YI BİR ARAYA GETİRMEK

Avrupa Birliği, 1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılmasından sonra Almanya'nın birleşmesini teşvik etti. 1991'de Sovyet İmparatorluğu çöktüğünde, uzun yıllar 'demir perde' ardında yaşamış olan orta ve doğu Avrupa ülkeleri bir kez daha kendi kaderlerini tayin etme özgürlüğüne kavuşmuştu. Bu ülkelerin çoğu, geleceklerinin demokratik Avrupa uluslarından oluşan bu büyük ailede yattığına karar verdi. Sekizi 2004'te AB'ye katıldı, ikisi ise 2007'de bunları takip etti.

AB genişleme süreci hala devam ediyor. 2005'te Türkiye ve Hırvatistan ile AB'ye giriş müzakereleri başlatıldı. İzlanda 2009'da başvurusunu yaptı ve Balkanlarda bir dizi ülke bir gün AB üyeliğine götürebilecek olan yolculuklarına başladılar. Hırvatistan'ın ise Avrupa Birliği'nin 28'inci üyesi olması bekleniyor.

1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılışı Avrupa kıtası boyunca eski bölünmeler yavaş yavaş ortadan kalkmasına yol açtı.

III. GÜVENLİK

Avrupa 21'inci yüzyılda hala güvenlik sorunlarıyla karşı karşıya. AB, üye devletlerinin güvenliğini sağlamak için etkili adımlar atmak zorunda. Birlik, sınırlarının hemen ötesinde bulunan bölgelerle yapıcı bir şekilde çalışmak zorunda: Balkanlar, Kuzey Afrika, Kafkaslar ve Ortadoğu. AB aynı zamanda müttefikleriyle, özellikle de NATO ile birlikte çalışarak ve gerçek bir ortak Avrupa güvenlik ve savunma politikası geliştirerek askeri ve stratejik menfaatlerini korumak zorunda.

İç ve dış güvenlik aynı madalyonun iki yüzü gibi. Terörizm ve örgütlü suçla mücadele, tüm AB ülkelerinin polis güçlerinin yakın ilişki içinde birlikte çalışmasını gerektiriyor. AB'yi herkesin adalete eşit erişime sahip olduğu ve herkesin yasalarla eşit derecede korunduğu 'bir özgürlük, güvenlik ve adalet alanı' yapmak, hükümetler arasında yakın işbirliği gerektiren yeni bir zorluk. Europol, Avrupa Polis Ofisi ve Eurojust (farklı AB ülkelerinde savcılar, hakimler ve polis arasında işbirliğini destekler) gibi organlar da bu süreçte etkin ve etkili bir rol oynamalıdır.

IV. EKONOMİK VE SOSYAL DAYANIŞMA

Avrupa Birliği siyasi hedeflere ulaşmak için yaratılmıştı ve Birlik bunlara ekonomik işbirliği yoluyla ulaşmak için işe koyuldu.

Avrupa ülkeleri dünya nüfusunun çok daha küçük bir yüzdesini oluşturmaktadır. Bu nedenle de, ekonomik büyümeyi sağlamak ve dünya sahnesinde diğer başlıca ekonomilerle rekabet edebilmek için birbirlerine yakınlaşmaya devam etmelidirler. Hiçbir AB ülkesi dünya ticaretinde bunu tek başına yapabilecek kadar güçlü değildir. Avrupa ülkelerinin, büyük ekonomiler arasına girmek ve yeni müşteriler bulabilmek için, kendi ulusal iç pazarlarından daha geniş bir tabana ihtiyacı vardır ve Avrupa tek pazarı da işte bunu sağlamaktadır. AB, mümkün olduğunca çok sayıda insanın 500 milyon tüketiciden oluşan bu Avrupa çapındaki pazardan yararlanabilmesini sağlamak için; ticaretin önündeki engelleri kaldırmaya çalışıyor ve şirketleri gereksiz bürokrasiden kurtarmak için çalışıyor.

Ancak Avrupa çapındaki serbest rekabet Avrupa çapında bir dayanışma ile dengelenmelidir. Bunun Avrupa vatandaşları için açık ve somut faydaları vardır: sellerden ve diğerk doğal afetlerden mağdur olduklarında, AB bütçesinden yardım alırlar. Avrupa Komisyonu tarafından yönetilen ‘Yapısal Fonlar’, Avrupa’nın farklı bölümleri arasındaki eşitsizlikleri azaltmak için AB’nin ulusal ve bölgesel makamlarınca harcanan abalaları teşvik etmekte ve desteklemektedir. AB bütçesinden ayrılan paralar ve Avrupa Yatırım Bankası (EIB) tarafından verilen krediler Avrupa’nın ulaştırma altyapısını iyileştirmek (örneğin otoyol ve hızlı tren ağılarının genişletilmesi) ve böylece dış kesimlerdeki bölgelere erişimi arttırarak Avrupa genelinde ticareti arttırmak için kullanılmaktadır.

2008’deki küresel mali kriz AB tarihindeki en keskin ekonomik gerilemeyi tetikledi. Hükümetler ve AB kurumları bankaları kurtarmak için derhal harekete geçmek zorunda kaldı ve AB krizin en sert vurduğu ülkelere mali yardım sağladı. Ortak bir para birimini paylaşıyor olmak, Euro’nun spekülasyonlara ve devalüasyona karşı korunmasına yardımcı oldu. Ardından, 2010 yılında, AB ve üye devletleri kamu borçlarını azaltmak için ortak bir çabaya girişti. Önümüzdeki yıllarda Avrupa ülkelerinin karşı karşıya geleceğı büyük zorluk, küresel krizlere karşı birlikte durmak ve birlikte, kendilerini durgunluktan çıkartarak sürdürülebilir büyümeye giden yolu keşfetmek olacaktır.

V. AVRUPA KİMLİĞİ VE KÜRESELLEŞMİŞ BİR DÜNYADA ÇEŞİTLİLİK

Avrupa’nın sanayileşme sonrası toplumları giderek daha da karmaşık bir hal alıyor. Yaşam standartları istikrarlı bir şekilde arttıysa da, yoksullarla zenginler arasında hala önemli boşluklar var. Ekonomik durgunluk, sanayinin yeni bölgelere taşınması, nüfusun yaşlanması ve kamu finansmanlarıyla ilgili sorunlar gibi faktörler bu boşlukları daha da genişletebilir. Bu sorunların üstesinden gelmek için AB ülkelerinin birlikte çalışması önemlidir.

Ancak birlikte çalışmak her bir ülkenin sahip olduğu özgün kültürel ve dilsel kimliğın silinmesi anlamına gelmiyor. Aksine, birçok AB etkinliğı bölgelerin kendine has özelliklerinin ve Avrupa’nın çok farklı gelenek ve kültürlerinin oluşturduğu zengin çeşitliliğın korunmasına yardımcı olmaktadır.

Uzun vadede, tüm AB ülkeleri fayda sağlamaktadır. Avrupa bütünleşmesinin altmış yılı, bir bütün olarak AB’nin, kendisini oluşturan parçaların toplamından daha büyük olduğunu göstermiştir. AB, üye devletlerinin tek tek hareket etmesi durumunda sahip olacağından çok daha fazla ekonomik, sosyal, teknolojik, ticari ve siyasi nüfuza sahiptir. Çünkü birlikte hareket etmenin ve tek bir sesle konuşmanın eklediğı bir değerk söz konusudur.

Çeşitlilikte birlik: daha iyi sonuçlar almak için birlikte çalışmak.

Bugünün dünyasında, Çin, Hindistan ve Brezilya gibi yükselen ekonomiler küresel süper güçler olarak Amerika Birleşik Devletleri'ne katılmaya hazır. Bu nedenle, Avrupa Birliği'nin üye devletlerinin bir araya gelip bir 'kritik kütle' oluşturması ve böylece dünya sahnesindeki nüfuzlarını koruması artık bugüne dek olmadığı kadar hayatidir.

Peki, AB bu nüfuzu nasıl kullanıyor?

- ▶ Avrupa Birliği dünyanın öncü ticaret gücüdür ve bu nedenle de Birleşmiş Milletler'in iklim değişikliği konferansları veya Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) 153 üye ülkesi arasındakiler gibi uluslararası görüşmelerde belirleyici bir rol oynamaktadır.
- ▶ AB; çevrenin korunması, yenilenebilir enerji kaynakları, gıda güvenliğinde 'ihtiyati tedbir ilkesi', biyoteknolojinin etik yönleri, tehlikedeki türlerin korunması yönündeki ihtiyaç vb gibi sıradan insanları etkileyen hassas konularda net bir pozisyon alır.
- ▶ AB, küresel ısınmanın önüne geçilmesiyle ilgili küresel çabalarda ön saflardaki yerini korumaktadır. Aralık 2008'de Birlik, 2020'ye kadar sera gazı emisyonlarında %20 azalma sağlama yönünde tek taraflı bir taahhüt vermiştir.

Eskilerin 'birlikten kuvvet doğar' sözü bugünün Avrupalıları için geçerli olmayı sürdürüyor.

VI. DEĞERLER

AB giderek daha da ilerleyen insani değerleri desteklemeyi ve meydana gelen büyük küresel değişikliklerden insanoğlunun mağdur olarak değil, yarar gören taraf olarak çıkmasını sağlamayı istemektedir. İnsanların ihtiyaçları sadece pazar güçleriyle ya da tek taraflı adımlar atan tek tek ülkeler tarafından karşılanamaz.

Bu nedenle AB, vatandaşlarının büyük bir çoğunluğu tarafından desteklenen bir toplum modelini ve bir insanlık bakış açısını savunmaktadır. Avrupalılar insan haklarına, sosyal dayanışmaya, serbest girişimciliğe, ekonomik büyümenin meyvelerinin adil dağılımına, korunan bir çevreye sahip olma hakkına, kültürel, dilsel ve dinsel çeşitliliğe saygıya ve geleneklerin ilerlemeye uyumlu bir harmanına inancı içeren değerlerden oluşan zengin miraslarını el üstünde tutmaktadır.

Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı Aralık 2000'de Nice kentinde ilan edilmiştir. 1 Aralık 2009'da yürürlüğe giren Lizbon Antlaşması sayesinde, bu Şart artık yasal olarak bağlayıcı hale gelmiştir. Temel Haklar Şartı, AB üye devletleri ve vatandaşları tarafından bugün tanınan tüm hakları belirlemektedir. Paylaşılan haklar ve değerler Avrupalılar arasında bir yakınlık, bir kardeşlik duygusu yaratmaktadır. Buna bir örnek, tüm AB ülkelerinin ölüm cezasını yasaklamış olmasıdır.

- ▶ 1951: Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu altı kurucu üye tarafından kuruldu.
- ▶ 1957: Aynı altı ülke, Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu (AET) ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğunu (Euratom) kuran Roma Antlaşmalarını imzaladı.
- ▶ 1973: Topluluklar dokuz üyeye genişledi ve yeni ortak politikalar getirdi.
- ▶ 1979: Avrupa Parlamentosu için ilk doğrudan seçimler yapıldı.
- ▶ 1981: Yunanistan, Birliğe katılan ilk Akdeniz ülkesi oldu.
- ▶ 1992: Avrupa tek pazarı gerçek oldu.
- ▶ 1993: Maastricht Antlaşması ile Avrupa Birliği (AB) kuruldu.
- ▶ 2002: Euro tedavüle girdi.
- ▶ 2007: AB üye devlet sayısı 27'ye çıktı.
- ▶ 2009: AB'nin işleyişinde büyük değişiklikler yapan Lizbon Antlaşması yürürlüğe girdi.

1.

9 Mayıs 1950'de Schuman Bildirgesi'yle önerilen Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu, 18 Nisan 1951 tarihli Paris Antlaşması ile gerçek oldu. Bu, altı kurucu ülke (Belçika, Federal Alman Cumhuriyeti, Fransa, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda) arasında kömür ve çelik için bir ortak pazarı devreye soktu. Amaç, İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Avrupa'nın galip ve yenik ulusları arasında barışı güvence altına almak ve bu ülkeleri ortak kurumlar bünyesinde işbirliği yapan, her anlamda eşit taraflar olarak bir araya getirmektir.

2.

Bu 'Altılı' daha sonra, 25 Mart 1957 tarihli Roma Antlaşmaları'yla, bir Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu (Euratom) ve bir Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) kurmaya karar verdi. Bu sonucunu, her türlü mal ve hizmeti kapsayan geniş bir ortak pazarın inşaa edilmesini içerecekti. Altı ülke arasındaki gümrük vergileri 1 Temmuz 1968'de kaldırıldı ve 1960'larda özellikle ticaret ve tarım alanlarında olmak üzere ortak politikalar uygulamaya kondu.

3.

Bu girişim o kadar başarılı oldu ki Danimarka, İrlanda ve İngiltere de katılmaya karar verdi. Altı üyeden dokuz üyeye olan ilk genişleme 1973'te gerçekleşti. Aynı zamanda, yeni sosyal ve çevresel politikalar benimsendi ve 1975'te Avrupa Bölgesel Kalkınma Fonu (ERDF) kuruldu.

Fransa Dışişleri Bakanı Robert Schuman Avrupa Birliği'ni doğuran fikirlerini ilk olarak 9 Mayıs 1950'de halka açıkladı. Dolayısıyla 9 Mayıs AB'nin doğum günü olarak kutlanır.

4.

Haziran 1979'da doğrudan genel seçimler yoluyla yapılan Avrupa Parlamentosu seçimleriyle bir başka kararlı adım daha atılmış oldu. Bu seçimler her beş yılda bir gerçekleştirilmektedir.

5.

1981'de Yunanistan, ardından 1986'da İspanya ve Portekiz Topluluklara katıldı. Toplulukların böylece güney Avrupa'ya genişlemesi, bölgesel yardım programları uygulamayı daha da gerekli hale getirdi.

6.

1980'lerde tüm dünyada patlak veren ekonomik durgunluk beraberinde bir 'Euro-kötümserliği' dalgası getirdi. Ancak, 1985'te Jacques Delors başkanlığındaki Avrupa Komisyonu'nun 1 Ocak 1993'e kadar Avrupa tek pazarının tamamlanması için zaman çizelgesi belirleyen bir Beyaz Rapor yayınlamasıyla, umutlar yeniden yeşerdi. Bu azimli hedefe, Şubat 1986'da imzalanan ve 1 Temmuz 1987'de yürürlüğe giren Avrupa Tek Senedi'nde yer verilmişti.

7.

1989'da Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla Avrupa'nın siyasi şekli dramatik bir şekilde değişti. Bu, Ekim 1990'da Almanya'nın birleşmesine ve Sovyet kontrolünden kurtulan orta ve doğu Avrupa ülkelerinin demokrasiye kavuşmasına ön ayak oldu. Sovyetler Birliği'nin kendisi ise Aralık 1991'de dünya sahnesinden silindi.

Bu sırada, AET üye devletleri yeni bir antlaşma üzerinde görüşüyordu; antlaşma Aralık 1991'de Maastricht'de yapılan Avrupa Zirvesi'nde (Avrupa Hükümet ve Devlet Başkanları Konseyi veya AB Konseyi olarak da bilinir) kabul edildi. Maastricht Antlaşması, mevcut Topluluk sistemine hükümetler arası işbirliğini (dış politika ve iç güvenlik gibi alanlarda) ekleyerek Avrupa Birliği'ni (AB) kurdu. Antlaşma 1 Kasım 1993'de yürürlüğe girdi.

8.

1995'te üç ülke daha — Avusturya, Finlandiya ve İsveç — Avrupa Birliği'ne katılarak toplam üye sayısını 15'e çıkardı. O tarihlerde Avrupa, küreselleşmenin artan zorluklarıyla karşı karşıya kalmaya başlamıştı. Yeni teknolojiler ve sürekli artan internet kullanımı ekonomileri modernleştiriyor, ama aynı zamanda sosyal ve kültürel gerilimler de yaratıyordu. Bunlara ek olarak, işsizlik ve emeklilik ödemelerinin artan maliyetleri ulusal ekonomiler üzerine baskı yaratıyor, reformu giderek daha büyük bir ihtiyaç haline getiriyordu. Seçmenlerden yükselen ses, hükümetleri bu sorunlara pratik çözümler bulmaya çağırıyordu.

Mart 2000’de, tüm bunların bir sonucu olarak, AB liderleri ‘Lizbon stratejisi’ni kabul etti. Strateji, Avrupa Birliği’nin dünya pazarında Amerika Birleşik Devletleri gibi başlıca oyuncularla ve yeni sanayileşen ülkelerle rekabet edebilmesini sağlamak için tasarlanmıştır. Amaç, inovasyonu (yenilikçiliği) ve iş yatırımlarını teşvik etmek ve Avrupa’nın eğitim sistemlerinin bilgi toplumunun ihtiyaçlarını karşılamasını sağlamaktır.

Bu arada, AB bugüne kadarki en muhteşem projesi üzerinde çalışıyordu: iş adamlarının, tüketicilerin ve seyahat edenlerin hayatını kolaylaştırmak için tek bir ortak para birimi yaratma projesi. 1 Ocak 2002’de, Euro hep birlikte ‘euro bölgesi’ni oluşturan 12 AB ülkesinin eski para birimlerinin yerini aldı. Euro bugün ABD dolarıyla birlikte dünyanın başlıca para birimlerinden biridir.

9.

1990’ların ortasında, o güne dek olan en büyük AB genişlemesi için hazırlıklar başladı. Altı eski Sovyet bloğu ülkesinden (Bulgaristan, Çek Cumhuriyeti, Macaristan, Polonya, Romanya ve Slovakya), önceden Sovyetler Birliği’nin parçası olan üç Baltık devletinden (Estonya, Letonya, Litvanya), eski Yugoslav cumhuriyetlerinden birinden (Slovenya) ve iki Akdeniz ülkesinden (Kıbrıs ve Malta) üyelik başvuruları alındı.

AB, Avrupa kıtasının istikrara kavuşturulmasına yardımcı olma ve Avrupa bütünleşmesinin faydalarını yeni demokrasilere sunma şansını başına bastı. Müzakereler Aralık 1997’de başladı ve aday ülkelerin 10’u 1 Mayıs 2004’te Avrupa Birliği’ne katıldı. 1 Ocak 2007’de bunları Bulgaristan ve Romanya takip etti ve AB üye sayısı 27’ye çıktı.

10.

21’inci yüzyılın karmaşık zorluklarına karşı durabilmesi için, genişlemiş B’nin ortak kararları almak için daha basit ve daha verimli bir yönteme ihtiyacı vardı. Ekim 2004’te imzalanan ve tüm mevcut antlaşmaların yerini alacak olan taslak AB Anayasası yeni kurallar öneriyordu. Ancak bu taslak Anayasa 2005’te iki ulusal referandumda reddedildi. Bunun üzerine, Anayasa’nın yerine 13 Kasım 2007’de imzalanan ve 1 Aralık 2009’da yürürlüğe giren Lizbon Antlaşması geldi. Antlaşma önceki antlaşmaların yerine geçmek yerine onlarda belli değişiklikler yapmakta ve Anayasa’da yer alan değişikliklerin çoğunu içermektedir. Örneğin, Antlaşma Avrupa Zirvesi’ne bir daimi Başkanlık vermekte ve AB Dışişleri ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilciliği makamını yaratmaktadır.

AB'yi genişletmek ve komşularla iyi geçinmek

[3]

- ▶ Avrupa Birliği, üyelik için gerekli demokratik, siyasi ve ekonomik kriterleri karşılayan tüm Avrupa ülkelerine açıktır.
- ▶ Ardı ardına gelen genişleme süreçleri (en yenisi 2007'de) AB üye sayısını altıdan 27 ülkeye çıkarmıştır. 2010 itibarıyla, dokuz ülke daha ya üyelik müzakereleri yapmakta (örn. Hırvatistan ve Türkiye) ya da farklı hazırlık süreçlerinden geçmektedir. Hırvatistan, Avrupa Birliği'nin 28'inci üye devleti olma yolundadır.
- ▶ Yeni bir üyeyi Birliğe alan her bir antlaşma, tüm üye devletlerin oybirliğiyle onayını gerektirmektedir. Ek olarak, her yeni genişlemeden önce, AB yeni üye/üyeleri çözümseyebilme kapasitesini ve kurumlarının uygun şekilde işlemeye devam etme yetisini değerlendirmek zorundadır.
- ▶ Avrupa Birliği'ni genişletmek, Avrupa'da demokrasi ve güvenliğin istikrara kavuşturulup güçlendirilmesine ve kıtanın ticaret ve ekonomik büyüme potansiyelinin artırılmasına yardımcı olmuştur.

I. BİR KITAYI BİRLEŞTİRMEK

(a) 27 üyelik bir birlik

Aralık 2002'de Kopenhag'da bir araya gelen Avrupa Zirvesi, Avrupa bütünleşme tarihindeki en önemli adımlardan birini attı. 12 yeni ülkeyi Birliğe katılmaya davet ederek, AB sadece coğrafi yüzölçümünü ve nüfusunu arttırmakla kalmıyor, aynı zamanda 1945'ten beri kıtamızı ikiye bölmüş olan ayrılığa da son veriyordu. Onyıllardır demokratik özgürlükten mahrum kalmış olan Avrupa ülkeleri, artık demokratik Avrupa uluslarından oluşan bu aileye katılabilecekti. Böylelikle, Çek Cumhuriyeti, Estonya, Macaristan, Letonya, Litvanya, Polonya, Slovakya ve Slovenya, Akdeniz ada ülkeleri Kıbrıs ve Malta ile birlikte 2004'te AB üyesi oldu. Bunları 2007'de Bulgaristan ve Romanya izledi. Bu ülkelerin hepsi bugün AB'nin kurucularınca gerçeğe dönüştürülen bu büyük projenin birer ortağıdır.

(b) Devam eden müzakereler

AB ile uzun süredir bir ortaklık anlaşması olan ve aynı zamanda bir NATO üyesi olan Türkiye, Avrupa Birliği üyeliği için başvurusunu 1987'de yaptı. Ekim 2005'te, AB katılım müzakereleri sadece Türkiye ile değil aynı zamanda Hırvatistan'la da başladı. 2011 itibarıyla, Hırvatistan ile müzakereler neredeyse tamamlanmıştır ve Türkiye ile ise devam etmektedir. Müzakerelerin hızı, aday ülkenin müzakere başlıklarının açılması ve kapatılması ile ilgili öngörülen kısıtlara dair kaydettiği ilerlemeye, Müzakere Çerçevesinin ve AB ile olan anlaşmaların gereklerini yerine getirmesine sıkı sıkıya bağlıdır.

(c) Batı Balkanlar ve İzlanda

Çoğu bir zamanlar Yugoslavya'nın bir parçası olan batı Balkan ülkeleri de ekonomik yeniden inşa süreçlerini hızlandırmak, karşılıklı ilişkilerini iyileştirmek (ki bu ilişkiler etnik ve din temelli savaşlarla uzun yıllardır yara almıştır) ve demokratik kurumlarını pekiştirmek için yüzlerini Avrupa Birliği'ne dönmektedir. 2005'te, AB eski Yugoslav Cumhuriyeti Makedonya'ya 'aday ülke' statüsü vermiştir. Potansiyel adaylar ise Arnavutluk, Bosna-Hersek, Karadağ ve Sırbistan'dır; bunların her biri, AB ile nihayetinde gerçekleştirilecek üyelik görüşmelerinin önünü açmak üzere tasarlanmış bir 'İstikrar ve Ortaklık' anlaşmasına sahiptir. 2008 mali krizinden ağır darbe yiyen İzlanda, 2009'da AB üyeliği için başvurmuştur. 18 Şubat 2008'de bağımsızlığını ilan eden Kosova'nın da resmen aday ülke olması muhtemel görünmektedir.

Bu on yılın sonuna gelindiğinde, Avrupa Birliği üye sayısı 27’den 35’e çıkmış olabilir. Bu bir başka büyük genişlemeyi temsil edecek ve muhtemelen AB’nin işleyişinde başka değişiklikler de yapılmasını gerektirecektir.

II. ÜYELİK KOŞULLARI

(a) Yasal gerekler

Avrupa bütünleşmesi her zaman siyasi ve ekonomik bir süreç olmuştur ve Antlaşmaları imzalamaya ve tüm AB hukukunu benimsemeye hazır olan tüm Avrupa ülkelerine açıktır. Lizbon Antlaşmasına göre (Madde 49), herhangi bir Avrupa devleti hürriyet, demokrasi, insan haklarına ve temel özgürlüklere saygı ve hukukun üstünlüğü ilkelerine saygı göstermesi koşuluyla Avrupa Birliği’ne üyelik başvurusunda bulunabilir.

(b) ‘Kopenhag kriterleri’

1993’te, eski komünist ülkelerin Birliğe katılma taleplerinin ardından, Avrupa Zirvesi bu ülkelerin üye olabilmek için yerine getirmesi gereken üç kriter belirlemiştir. Katılımın gerçekleştiği zamana kadar, bu ülkeler aşağıdakileri karşılamış olmak zorundadır:

- ▶ Demokrasiyi, hukukun üstünlüğünü, insan haklarını ve azınlıklar için saygı ve korumayı güvence altına alan istikrarlı kurumların varlığı;
- ▶ İşleyen bir pazar ekonomisinin yanı sıra Birlik içindeki piyasa güçleri ve rekabet baskısına karşı koyma kapasitesine sahip olunması;
- ▶ Siyasi, ekonomik ve parasal birliğin amaçlarına uyma dahil olmak üzere üyelik yükümlülüklerini üstlenebilme kabiliyetine sahip olunması. Ülkeler AB kanunlarını pratikte uygulayacak ve yönetecek bir kamu idaresine sahip olmalıdır.

‘Adriyatik’in İncisi’ — Bir AB üyesi adayı olan Hırvatistan’ın Dubrovnik kenti.

(c) Bir AB üye devleti olma süreci

Üyelik görüşmeleri (‘katılım müzakereleri’) AB’yi temsil eden Avrupa Komisyonu ile aday ülke arasında gerçekleşir. Bu müzakereler tamamlandıktan sonra, söz konusu ülkenin AB’ye katılmasına izin verme kararının, Konsey’de bir araya gelen tüm mevcut üye devletlerin oybirliğiyle alınması gerekir. Avrupa Parlamentosu ayrıca onay vermelidir; bu da üyelerinin mutlak çoğunluğunun olumlu yönde oy kullanmasını gerektirir. Katılım antlaşmasının daha sonra üye devletlerce ve aday ülke tarafından onanması gerekir; tarafların her biri bu onamayı kendi anayasal usulleri çerçevesinde yapar.

Müzakere dönemi süresince, aday ülkeler normalde ekonomik olarak Birliği yakalamalarına yardımcı olacak ‘katılım ortaklığı’ yardımı alır. Aday ülkeler ayrıca çoğunlukla AB ile birer ‘istikrar ve ortaklık anlaşması’ imzalamış olur. Bu anlaşmalar çerçevesinde, AB, ülkenin AB üyelik koşullarını yerine getirmek için gerçekleştirilmek zorunda olduğu ekonomik ve idari reformları doğrudan izler.

III. AB NE KADAR BÜYÜYEBİLİR?

(a) Coğrafi sınırlar

Çoğu AB ülkesinde, teklif edilen Anayasa Antlaşması hakkındaki tartışmalar birçok Avrupalının AB'nin sınırlarının nerede çizilmesi gerektiği ve hatta Avrupa kimliği konusunda kaygılar taşıdığını göstermiştir. Bu sorulara verilebilecek kolay yanıtlar yoktur; özellikle de her bir ülkenin kendi jeopolitik ve ekonomik çıkarlarını farklı açıdan gördüğü düşünülürse. Baltık ülkeleri ve Polonya, Ukrayna'nın katılımından yana; peki Ukrayna'nın komşuları? Beyaz Rusya'daki siyasi durum ve Moldova'nın stratejik konumu bazı zorlukların doğmasına neden olmaktadır. Şayet Türkiye AB'ye katılırsa, o zaman Ermenistan, Gürcistan ve Kafkaslardaki diğer ülkeler ne olacak?

AB komşu ülkelere ekonomilerini iyileştirmeleri için mali yardımda bulunmaktadır.

Koşulları sağladıkları halde, Liechtenstein, Norveç ve İsviçre hâlihazırda Avrupa Birliği üyesi değildir, çünkü bu ülkelerde kamuoyu hâlihazırda katılıma karşıdır.

Farklı AB ülkelerinde, Avrupa Birliği'nin nihai sınırlarının nerede olacağı sorunuyla ilgili olarak kamuoyu şöyle ya da böyle bölünmüş durumdadır. Sadece coğrafi kriterler uygulandığında ve demokratik değerler göz önüne alınmadığında, AB — Avrupa Konseyi gibi (bu bir AB organı değildir) — Rusya'yı da içeren 47 üye devletlik bir oluşuma dönüşebilir. Ancak Rusya'nın üyeliğinin Avrupa Birliği içinde hem siyasi hem de coğrafi olarak kabul edilemez dengesizlikler yaratacağı da açıktır.

Makul yaklaşım, tüm AB hukukunu ve Euro'yu benimsemeye hazır olan her Avrupa ülkesinin AB üyeliği için başvurma hakkına sahip olduğunu söylemek olacaktır. Avrupa bütünlüşmesi 1950'lerden beri devam eden sürekli bir süreç olmuştur ve AB'nin sınırlarını kesin olarak sabitleştirme yönündeki her türlü girişim, bu süreçte ters düşecektir.

(b) Komşuluk politikası

2004 ve 2007'deki genişlemeler Avrupa Birliği'nin sınırlarını doğuya ve güneye doğru genişletmiş, AB'nin yeni komşularıyla olan ilişkilerini nasıl yürütmesi gerektiği konusunda sorulara yol açmıştır. İstikrar ve güvenlik, AB sınırlarının ötesindeki bölgelerde hala bir sorundur; ve Avrupa Birliği kendisi ile bu komşu ülkeler arasında yeni bölücü çizgilerin oluşmasından sakınmak istemiştir. Örneğin yasadışı göç, enerji kaynaklarının kesilmesi, çevresel bozulma, örgütlü sınır aşırı suç ve terörizm gibi, güvenlik alanında ortaya çıkan tehditlerin üstesinden gelmek için harekete geçilmesi gerekiyordu. Bu nedenle, AB doğusundaki (Ermenistan, Azerbaycan, Belarus, Gürcistan, Moldova ve Ukrayna) ve güneyindeki (Cezayir, Mısır, İsrail, Ürdün, Lübnan, Libya, Fas, işgal altındaki Filistin toprakları, Suriye ve Tunus) komşularla olan ilişkilerini düzenleyen yeni bir Avrupa komşuluk politikası (ENP) geliştirdi.

Bu ülkelerin hemen hemen hepsi, AB ile iki taraflı 'ortaklık ve işbirliği' anlaşmasına sahiptir ve bu anlaşmalar çerçevesinde ortak değerler için (demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü gibi) ve bir pazar ekonomisine, sürdürülebilir kalkınmaya ve yoksulluğun azaltılmasına yönelik ilerleme sağlamak için taahhüt vermişlerdir. AB, bu ülkelerin kalkınmasına yardımcı olmak için bir dizi tedbirle birlikte mali, teknik ve makroekonomik yardımlar ve daha kolay vize olanakları sunmaktadır.

1995'den bu yana, güney Akdeniz ülkeleri 'Barselona süreci' olarak bilinen ve daha sonra Avrupa-Akdeniz Ortaklığı olarak adlandırılan siyasi, ekonomik ve diplomatik bağlarla Avrupa Birliği'ne bağlanmıştır. Temmuz 2008'de Paris'te gerçekleştirilen bir zirve toplantısında, Avrupa Birliği'nin 27 üye devleti ile güney Akdeniz ve Ortadoğu'daki 16 ortak ülkeyi bir araya getiren Akdeniz Birliği ile bu ortaklık yeniden hayata geçirilmiştir.

AB'nin her iki gruptaki ülkelere yaptığı mali yardımlar Avrupa Komşuluk ve Ortaklık Aracı (ENPI) ile yönetilmektedir. -ENPI'nin toplam 2007-13 bütçesi yaklaşık 12 milyar Euro'dur.

- ▶ AB'nin Devlet ve/veya Hükümet Başkanları, AB Konseyi olarak da bilinen Avrupa Zirvesi olarak, AB'nin genel siyasi yönünü belirlemek ve kilit konularda başlıca kararları almak üzere toplanır.
- ▶ AB üye devletlerinin bakanlarından oluşan Konsey, politika kararları almak ve AB kanunlarını yapmak üzere sık sık toplanır.
- ▶ Halkı temsil eden Avrupa Parlamentosu, AB Konseyi ile yasama ve bütçe yetkilerini paylaşır.
- ▶ AB'nin ortak çıkarlarını temsil eden Avrupa Komisyonu ana yürütme organıdır. Komisyon yasama için teklifler sunar ve AB politikalarının uygun şekilde uygulanmasını sağlar.

I. KARAR ALMA KURUMLARI

Avrupa Birliği bir ülkeler konferansından daha fazlasıdır, ancak bir federal devlet değildir. Aslında, AB'nin yapısı hiçbir geleneksel yasal kategoriye girmemektedir. Tarihsel olarak eğsiz bir yapıya sahip olan AB'nin karar alma sistemi de son 60 yıldır sürekli evrimleşmektedir.

Antlaşmalar ('birincil' mevzuat olarak da bilinir) AB vatandaşlarının günlük hayatlarına doğrudan etki eden geniş bir 'ikincil mevzuat' kitesinin temelini oluşturur. İkincil mevzuat temel olarak AB kurumları tarafından kabul edilen tüzükleri, direktifleri ve tavsiye kararlarını iğerir.

Genel olarak AB politikalarıyla birlikte bu yasalar, Konsey (ulusal hükümetleri temsil eden), Avrupa Parlamentosu (halkı temsil eden) ve Avrupa Komisyonu (AB hükümetlerinden bağımsız olan ve topluca Avrupa'nın çıkarlarını koruyan bir organ) tarafından alınan kararların bir sonucudur. Diğer kurum ve organların oynadıkları roller ise aşağıda verilmiştir.

(a) Avrupa Zirvesi (AB Konseyi)

Avrupa Zirvesi AB'nin en st siyasi kurumudur. Zirve tüm AB ye lkelerinin Devlet veya Hükümet başkanlarından (yani, devlet başkanları ve/veya başbakanları) ve Avrupa Komisyonu Başkanı'ndan (bkz. aşağıda) oluşur. Normal olarak yılda dört kez, Brüksel'de toplanır. Görevi Zirve'nin çalışmalarını koordine etmek ve devamlılığını sağlamak olan bir daimi Başkanlık makamına sahiptir. Daimi Başkan iki buçuk yıllık bir süre için seçilir (yelerin nitelikli çoğunluk oyuyla) ve sadece bir kez daha yeniden seçilebilir. Eski Belęika Başbakanı Herman Van Rompuy 1 Aralık 2009'dan bu yana bu görevdedir.

Avrupa Zirvesi AB'nin hedeflerini belirler ve bu hedeflere ulaşmak için izlenecek süreçleri tayin eder. Zirve AB'nin ana politika inisiyatifleri için itki sağlar ve Bakanlar Konseyi'nin üzerinde anlaşma sağlayamadığı sorunlu konularda kararlar alır. Avrupa Zirvesi ayrıca AB ye devletlerinin dış politikalarını koordine etmek için bir mekanizma olan 'ortak dışışleri ve güvenlik politikası' yoluyla güncel uluslararası sorunlarla da ilgilenmektedir.

(b) Konsey

Konsey (Bakanlar Konseyi olarak da bilinir) AB ulusal hükümetlerinin bakanlarından oluşur. Konsey Başkanlığı altı aylık dönemlerle üye devletlere sırayla verilir. Her Konsey toplantısına her bir AB ülkesinden bir bakan katılır. Bir toplantıya hangi bakanın katılacağı, gündemdeki konuya bağlı olarak değişir: dışişleri, tarım, sanayi, ulaştırma, çevre vb.

Konsey'in başlıca görevi AB kanunlarını geçirmektir. Normalde, Konsey bu sorumluluğu Avrupa Parlamentosu ile paylaşır. Konsey ve Parlamento AB bütçesinin kabulünde eşit sorumluluğa sahiptir. Ek olarak, Konsey Komisyon tarafından müzakere edilmiş uluslararası anlaşmaları imzalar.

Lizbon Antlaşması'na göre, Konsey kararlarını, karar verilecek konuya bağlı olarak, ya basit çoğunlukla ya "nitelikli çoğunlukla" ya da oybirliğiyle almak zorundadır.

Konsey vergilendirme, Antlaşmalarda değişiklik yapılması, yeni bir ortak politikanın uygulamaya konması ya da yeni bir ülkenin Birliğe katılımına izin verilmesi gibi önemli konularda oybirliğiyle karar almak zorundadır.

Çoğu durumda, nitelikli çoğunluk ilkesi kullanılır. Bu, önceden belirlenen bir minimum oy sayısının olumlu yönde kullanılması durumunda bir Konsey kararının kabul edilmesi anlamına gelir. Her bir AB ülkesine tahsis edilen oy sayısı kabaca ülke nüfusunu yansıtır.

1 Kasım 2014'e kadar, AB'nin hala 27 üyeye sahip olacağı varsayıldığında, bir kararın kabulü için aşağıdakiler gereklidir:

- ▶ 347 oyun en az 255'inin (%73,91) olumlu yönde kullanılması;
- ▶ Üye devletlerin çoğunluğu, yani en az 14'ü tarafından onaylanması;
- ▶ Karardan yana olan üye devletlerin AB nüfusunun en az %62'sini temsil etmesi.

Daha demokratik bir Avrupa: Lizbon Antlaşması uyarınca Avrupa vatandaşları artık yeni yasalar önerebilecekler.

1 Kasım 2014'den itibaren, Lizbon Antlaşması'na göre sistem basitleşecektir. Üye devletlerin %55'inin (en az 15'inin) olumlu oy kullanması durumunda ve bunların toplamı AB nüfusunun en az %65'ini temsil ediyorsa, bir kararın kabulü mümkün olacaktır.

(c) Avrupa Parlamentosu (AP)

Avrupa Parlamentosu AB vatandaşlarını temsil eden seçilmiş organdır. Parlamento Konsey ile birlikte AB'nin faaliyetlerini denetler ve AB mevzuatını yürürlüğe koyar. 1979'dan bu yana, Avrupa Parlamentosu Milletvekilleri (MEP) beş yılda bir genel seçimlerle doğrudan seçilmektedir.

Son Avrupa Parlamentosu seçimlerinden sonra, Haziran 2009'da, eski Polonya Başbakanı Jerzy Buzek (Avrupa Halk Partisi) iki buçuk yıllık bir dönem için Parlamento Başkanlığına seçilmiştir.

Avrupa Parlamentosu — işte burası sesinizi duyurabileceğiniz yer.

Parlamento başlıca tartışmalarını prensipte tüm milletvekillerinin katıldığı aylık toplantılarda yapar (bunlara 'genel oturum' denir). Bu genel oturumlar normalde Strasbourg'da, ek oturumlar ise Brüksel'de gerçekleşir. Hazırlık çalışmalarının çoğu da Brüksel'de yapılır: 'Başkanlık Divanı' — yani, siyasi grupların başkanları ve Parlamento Başkanı — genel oturumun gündemini belirlerken, 20 parlamento komitesi de tartışılacak yasama değişikliklerinin taslaklarını hazırlar. Parlamento'nun günlük idari işlerini Lüksemburg ve Brüksel'deki Genel Sekreterlik yürütür. Her bir siyasi grubun ayrıca kendi sekreterliği vardır.

2009 seçimlerinin ardından Avrupa Parlamentosu'nda ülke başına düşen sandalye sayısı

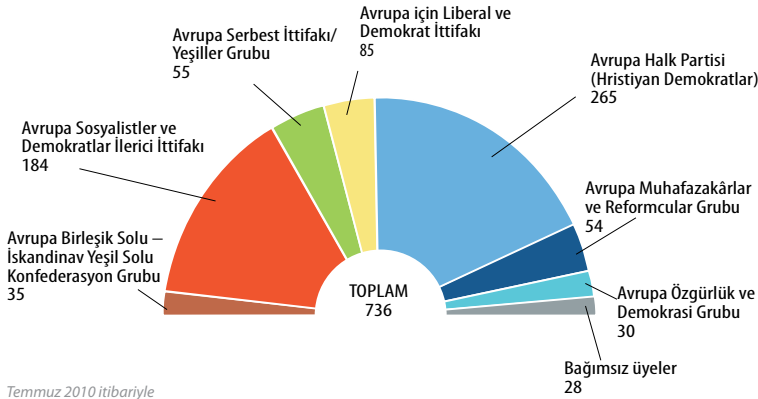
Avusturya	17	Letonya	8
Belçika	22	Litvanya	12
Bulgaristan	17	Lüksemburg	6
Kıbrıs	6	Malta	5
Çek Cumhuriyeti	22	Hollanda	25
Danimarka	13	Polonya	50
Estonya	6	Portekiz	22
Finlandiya	13	Romanya	33
Fransa	72	Slovakya	13
Almanya	99	Slovenya	7
Yunanistan	22	İspanya	50
Macaristan	22	İsveç	18
İrlanda	12	İngiltere	72
İtalya	72		
TOPLAM		736	

Not: Lizbon Antlaşması'nın 36 sayılı protokolü uyarınca alınan bir karar, 2014'te yapılacak bir sonraki seçimlere kadar toplam milletvekili sayısını geçici olarak 754'e çıkaracaktır.

Parlamento AB'nin yasama çalışmalarında iki şekilde yer alır.

- **Olağan yasama usulü** olan '**ortak karar**' yoluyla, Parlamento Konsey'de 'nitelikli çoğunluk' gerektiren tüm politika alanlarındaki yasama çalışmalarında Konsey ile eşit sorumluluğa sahiptir. Lizbon Antlaşması'nın yürürlüğe girmesinden bu yana, bu alanlar AB mevzuatının %95'ini kapsamaktadır. Konsey ve Parlamento ilk okumada bile anlaşmaya varabilir. İkinci okumanın ardından bir anlaşmaya varılamazsa, teklif bir uzlaşma komitesine götürülür.
- '**Onay**' prosedürü uyarınca, Parlamento, AB'yi genişleten her türlü yeni antlaşma da dahil olmak üzere AB'nin uluslararası anlaşmalarını (Komisyon'ca müzakere edilmiş) onamak zorundadır.

Avrupa Parlamentosu'ndaki siyasi gruplar

Avrupa Parlamentosu ayrıca AB bütçesinin (Avrupa Komisyonu tarafından teklif edilir) kabulü konusunda da Konsey ile eşit sorumluluğa sahiptir. Parlamento teklif edilen bütçeyi reddedebilir ve bunu birkaç kez yapmıştır da. Böyle bir şey olduğunda, tüm bütçe prosedürünün yeniden başlatılması gerekir. Parlamento, bütçe yetkilerini kullanarak AB'nin politika oluşturma çalışmaları üzerinde kayda değer bir nüfuza sahip olur.

Sonuncu olarak, Avrupa Parlamentosu Birlik ve özellikle de Avrupa Komisyonu üzerinde demokratik denetim yapar. Her beş yılda bir, yeni bir Komisyon görevlendirme zamanı geldiğinde, yeni seçilen Avrupa Parlamentosu — basit çoğunluk oyu ile — Komisyon Başkanlığı için Avrupa Zirvesi'nin gösterdiği adayı onaylayabilir veya reddedebilir. Açık ki, bu oylama yapılan son Avrupa Parlamentosu seçimlerinin sonuçlarını yansıtacaktır. Parlamento ayrıca yeni Komisyonu bir bütün olarak onaylayıp onaylamayacağına dair oylama yapmadan önce Komisyon'un önerilen tüm üyeleriyle tek tek görüşür.

Herhangi bir zamanda, Parlamento bir gensoru önergesi yoluyla tüm Komisyon'u görevden uzaklaştırabilir. Bunun için üçte iki çoğunluğa ihtiyaç olacaktır. Parlamento ayrıca Komisyon'a ve Konsey'e yazılı ve sözlü sorular getirerek AB politikalarının gündelik yönetimini denetler.

(d) Avrupa Komisyonu

Komisyon, AB'nin kilit kurumlarından biridir. Sadece Komisyon yeni AB mevzuatı ile ilgili teklifler hazırlama hakkına sahiptir ve bu teklifleri görüşülmek ve kabul edilmek üzere Konsey'e ve Parlamento'ya sunar.

Komisyon üyeleri Avrupa Parlamentosu'nun (yukarıda açıklandığı üzere) onayına tabi olmak suretiyle üye devletler arasında varılan mutabakat doğrultusunda beş yıllık bir görev süresi için atanırlar. Komisyon Parlamento'ya hesap verir ve Parlamento'nun Komisyon aleyhine bir gensoru çıkarması durumunda tüm Komisyon'un istifa etmesi gerekir.

Her bir AB ülkesi için bir Komisyon üyesi olur ('Komisyon Üyesi'); buna Komisyon Başkanı ve Komisyon'un başkan yardımcılarında biri olan Dışişleri ve Güvenlik Yüksek Temsilcisi dahildir.

9 Şubat 2010'da, Avrupa Parlamentosu yeni Komisyon'u onaylamak üzere oylama yapmıştır. Portekiz eski Başbakanı José Manuel Barroso, ikinci beş yıllık bir dönem için tekrar Komisyon Başkanlığına getirilmiştir.

Komisyon, yetkilerini kullanırken bir hayli bağımsızdır. Görevi ortak çıkarların korunmasıdır; bu da hiçbir ulusal hükümetten talimat almaması demektir. 'Antlaşmaların Bekçisi' olarak, Konsey ve Parlamento tarafından kabul edilen tüzük ve direktiflerin üye devletlerde uygulanmasını sağlamalıdır. Uygulanmıyorsa, Komisyon Antlaşmaları ihlal eden tarafı AB kanunlarına uyması için Adalet Divanı'na götürebilir.

Komisyon, AB'nin yürütme kolu olarak ortak tarım politikası gibi alanlarda Konsey tarafından alınan kararları uygular. Araştırma ve teknoloji, deniz aşırı yardımlar ve bölgesel kalkınma gibi alanlarda AB'nin ortak politikalarını yönetmek üzere geniş yetkilere sahiptir. Ayrıca bu politikalar için ayrılan bütçeleri de Komisyon yönetir.

Komisyon üyelerine 43 daire ve servislere ayrılmış olan ve esas itibarıyla Brüksel ve Lüksemburg'da bulunan bir sivil servis yardımcı olur. Ayrıca, Komisyon için çeşitli görevleri yerine getirmek amacıyla kurulmuş olan ve birçoğu diğer Avrupa şehirlerinde bulunan bir dizi başka kurum da mevcuttur.

(e) Adalet Divanı

Lüksemburg'da bulunan Avrupa Birliği Adalet Divanı her bir AB ülkesinden bir yargıç ve bunlara yardımcı olan 8 savcıdan oluşur. Bunlar, yenilenebilir altı yıllık bir görev süresi için üye devlet hükümetlerinin ortak mutabakatıyla atanır. Bağımsızlıkları garanti altına alınmıştır. Mahkemenin rolü, AB hukukuna uyulmasını ve Antlaşmaların doğru şekilde yorumlanıp uygulanmasını sağlamaktır.

(f) Avrupa Merkez Bankası

Frankfurt'ta bulunan Avrupa Merkez Bankası (ECB), Euro'nun ve AB para politikasının yönetiminden sorumludur (bkz. Bölüm 7 'Euro'). Başlıca amacı Euro bölgesinde fiyat istikrarını korumaktır. Merkez Bankası Lizbon Antlaşması çerçevesinde AB kurumu statüsü kazanmıştır.

Adalet Divanı Avrupa yasalarına bütünüyle uyulmasını garanti altına alır. Örneğin, engelli çalışanlara karşı ayrımcılığın yasak olduğunu onaylamıştır.

(g) Avrupa Sayıştayı

Avrupa Hesap Mahkemesi veya AB Sayıştayı olarak da bilinen Avrupa Sayıştayı Lüksemburg'da olup 1975 yılında kurulmuştur. Her bir AB ülkesinden birer üye, Avrupa Parlamentosu'na danışılmasını takiben üye devletlerin aralarında vardığı anlaşma çerçevesinde altı yıllık bir dönem için görevlendirilir. Avrupa Sayıştayı AB'nin tüm gelirlerinin alındığını ve tüm harcamalarının kanuni ve usule uygun şekilde gerçekleştirildiğini ve AB bütçesinin sağlıklı bir şekilde yönetildiğini kontrol eder.

II. DİĞER ORGANLAR

(a) Avrupa Ekonomik ve Sosyal Komitesi

Konsey ve Komisyon, çeşitli- politika alanlarında kararlar alırken Avrupa Ekonomik ve Sosyal Komitesine (EESC) danışır. Komitenin üyeleri topluca örgütlü sivil toplum'u oluşturan çeşitli ekonomik ve sosyal çıkar gruplarını temsil eder ve Konsey tarafından beş yıllık bir dönem için görevlendirilir.

(b) Bölgeler Komitesi

Bölgeler Komitesi (CoR) bölgesel ve yerel hükümetlerin temsilcilerinden oluşur. Bunlar üye devletler tarafından önerilir ve Konsey tarafından beş yıllık bir dönem için görevlendirilir. Konsey ve Komisyon bölgelerle ilgili konularda CoR'a danışmak zorundadır; Bölgeler Komitesi kendi inisiyatifleriyle de görüş bildirebilir.

(c) Avrupa Yatırım Bankası

Merkezi Lüksemburg'da olan Avrupa Yatırım Bankası (EIB), AB'nin daha az gelişmiş bölgelerine yardımcı olmak ve işletmelerin daha rekabetçi olabilmelerine yardımcı olmak için krediler ve teminatlar verir.

- Avrupa Birliği, üye devletlerin yararına olan birçok politika alanında faaliyet göstermektedir. Bunlar aşağıdakileri içermektedir:
 - Çevrenin korunması, araştırma ve geliştirme (AR-GE) ve enerji gibi konularda son teknolojiyi getiren inovasyon politikaları;
 - Bölgesel, tarımsal ve sosyal ilişkilerde dayanışma politikaları (ayrıca uyum politikaları olarak bilinmektedir).
- Birlik bu politikaları bir yıllık bütçe yoluyla finanse eder; bu bütçe ulusal hükümetlerce atılan adımları tamamlar ve onlara değer katar. AB bütçesi üye devletlerin kolektif serveti ile karşılaştırıldığında küçüktür: Üyelerinin toplam gayrisafi milli gelirlerinin %1,24'ünü geçmez.

I. İNOVASYON POLİTİKALARI

Avrupa Birliği'nin faaliyetleri toplumun karşılaştığı gerçek zorlukları ele alarak vatandaşlarının günlük hayatlarını etkiler: Çevrenin korunması, sağlık, teknolojik inovasyon, enerji vb.

(a) Çevre ve sürdürülebilir kalkınma

AB sera gazı emisyonlarını ciddi ölçüde azaltmak suretiyle iklim değişikliğinin önlenmesine yardımcı olmayı amaçlar. Aralık 2008'de, Avrupa Zirvesi 2020'ye kadar Avrupa Birliği'nin emisyonlarını en az %20 azaltacağı (1990 düzeylerine kıyasla), yenilenebilir enerjinin pazar payını %20'ye çıkartacağı ve toplam enerji tüketimini %20 azaltacağı konusunda anlaşmaya varmıştır. Ulaştırma için kullanılan yakıtın %10'unun biyoyakıt, elektrik veya hidrojenle karşılanması konusunda da anlaşmaya varılmıştır.

19 Aralık 2009 tarihli Kopenhag Zirvesi'nde, AB diğer büyük güçleri de aynı hedefleri benimsemeye ikna etmeye çalışmış, ancak sadece kısmen başarılı olabilmektedir. Tüm taraflar küresel ısınmayı sanayileşme öncesi düzeylere göre ortalama 2 °C'lık bir artışla sınırlandırmanın gerekliliğini kabul etmiştir; ancak şimdilik bu hedefe ulaşılması yönünde toplu bir taahhüt garantisi verilmemiştir. Yine de, Avrupa Birliği gelişmiş ülkelerin geliştirmekte olan ülkelerin iklim değişikliği eylemlerini finanse etmek için 20 milyar Euro sağlamasını öngören bir anlaşmaya varmayı başarmıştır.

AB sürdürülebilir kalkınmaya destek olma ve iklim değişikliklerini önleme mücadelesinde de ön saflardadır.

AB ayrıca gürtütü, atık, doğal habitatların korunması, egzoz gazları, kimyasallar, endüstriyel kazalar ve kullanma suyunun temizliği dahil çok çeşitli çevresel sorunla da mücadele etmektedir. Ayrıca AB petrol dökülmeleri veya orman yangınları gibi doğal veya insan kaynaklı afetlere karşı kolektif bir yaklaşım da planlamaktadır.

Avrupa Birliği halk sağığının daha iyi korunması için mevzuatında sürekli iyileştirmeler yapmaktadır. Örneğın, AB'nın kimyasallarla ilgili mevzuatı yenilenmiş, daha önceki parçalı kuralların yerini REACH olarak bilinen tek bir sistem almıştır — “REACH: Registration, Evaluation and Authorisation of Chemicals — Kimyasalların kaydı, değeriendirilmesi, izni ve kısıtlanması”. Bu sistem, Helsinki’de bulunan Avrupa Kimyasallar Ajansı tarafından yönetilen (2008’den beri) bir merkezi veritabanı kullanmaktadır. Amaç hava, su, toprak ve binaların kontaminasyonunu önlemek, biyoçeşitliliğı korumak ve AB vatandaşlarının sağığ ve güvenliğini arttırmak, bunu yaparken de Avrupa endüstrisinin rekabetçi kalmasını sağlamaktır.

(b) Teknolojik inovasyon

Avrupa Birliği’nin kurucuları Avrupa’nın gelecekteki refahının teknolojiye bir dünya lideri olmaya devam etme yetisine bağılı olacağını görmüştü. Kurucular ortak Avrupa araştırmalarının getireceğı avantajları da görmüştü. Bu nedenle, 1958’de, AET ile birlikte Euratom’u — Avrupa Atom Enerjisi Topluluğı — kurdular. Topluluğun amacı bir Ortak Araştırma Merkezi (JRC) yoluyla AB ülkelerinin nükleer enerjiden barışçıl amaçlarla hep birlikte yararlanmasını sağlamaktı. Bu Ortak Araştırma Merkezi dört farklı yerde bulunan dokuz enstitüden oluşmaktadır: Ispra (İtalya), Karlsruhe (Almanya), Petten (Hollanda) ve Geel (Belçika).

Ancak, artan küresel rekabete ayak uydurmak için, Avrupa’nın araştırmalarını çeşitlendirmesi ve ulusal araştırma programları arasındaki sınırları kaldırarak mümkün olduğunca çok sayıda ve türde bilim insanını bir araya getirmesi ve bunların keşifleri için endüstriyel uygulamalar bulmasına yardım etmesi gerekiyordu.

AB düzeyindeki ortak araştırma, ulusal araştırma programlarını tamamlar nitelikte olacak şekilde tasarlanmıştır. Ortak araştırma, farklı AB ülkelerindeki bir dizi laboratuvarı bir araya getiren projelere odaklanır. Ayrıca 21’inci yüzyıl için potansiyel bir tükenmez enerji kaynağı olan kontrollü termonükleer füzyon gibi temel araştırma alanlarını da destekler. Dahası, ortak araştırmalar Avrupa dışından sıkı bir rekabetle karşı karşıya olan elektronik ve bilgisayar gibi kilit endüstrilerde de araştırma ve teknolojik geliştirmeyi teşvik eder.

AB, Avrupa’nın kendi küresel navigasyon uydu sistemi ‘Galileo’ gibi inovasyonu ve araştırmayı destekliyor.

AB'nin hedefi, GSYİH'sının %3'ünü araştırmalar için harcamaktır. AB araştırmalarının finansmanında kullanılan ana araç ise bir dizi 'çerçeve' programdan oluşmaktadır. Yedinci araştırma ve teknolojik geliştirme çerçeve programı 2007–13 dönemini kapsamaktadır. 50 milyar Euro'nun üstüne çıkan bütçenin büyük bir kısmı sağlık, gıda ve tarım, bilgi ve iletişim teknolojileri, nanobilimler, enerji, çevre, ulaştırma, güvenlik ve uzay ve sosyoekonomik bilimler gibi alanlarda yapılan araştırmalar için harcanmaktadır. Diğer programlar öncü araştırma projelerinde uluslararası işbirliğini desteklemekte ve araştırmalar ve araştırmacıların kariyer gelişimleri için destek sağlamaktadır.

(c) Enerji

Fosil yakıtlar — petrol, doğal gaz ve kömür — AB'de tüketilen enerjinin %80'ini sağlamaktadır. Bu fosil yakıtların büyük ve artan bir oranı AB dışından ithal edilmektedir. Hâlihazırda, petrol ve gazın %50'si dışarıdan ithal edilmektedir ve bu bağımlılığın 2030'a kadar %70'e kadar artabileceği düşünülmektedir. AB bu nedenle uluslararası krizler nedeniyle olabilecek fiyat değişikliklerine veya kaynak kesilmelerine karşı daha korunmasız olacaktır. Fosil yakıt tüketimini azaltmak için bir başka neden de küresel ısınma sürecini tersine döndürmektir.

Enerjiyi daha akıllı kullanmak yoluyla enerji tasarrufu, alternatif enerji kaynakları geliştirilmesi (özellikle Avrupa'da yenilenebilir enerji kaynakları) ve uluslararası işbirliğinin artırılması gibi çeşitli adımların gelecekte atılması gerekecektir. Avrupa'da enerji Ar-Ge'si güneş, rüzgâr, biyokütle ve nükleer enerjiye odaklanmaktadır. Ayrıca CO₂ yakalama ve depolamasını geliştirmek ve hidrojen yakıtlı araçları ticari olarak yaşatılabilir hale getirmek için pilot projeler de bulunmaktadır. AB ayrıca daha az kirlletici yayan hava araçları için 'temiz gökyüzü' adlı projeye 1,6 milyar Euro yatırmıştır.

II. DAYANIŞMA POLİTİKALARI

Tek pazarın (bkz. Bölüm 6) uygun şekilde işleyebilmesi için, pazardaki dengesizliklerin giderilmesi gerekir. Az gelişmiş bölgelere ve ekonominin sorunlu sektörlerine yardımcı olmak için tasarlanan AB 'dayanışma politikalarının' amacı da budur. AB ayrıca hızla artan uluslararası rekabette ağır darbe yiyen endüstrilerin yeniden yapılandırılmasına yardımcı olmak konusunda da üstüne düşeni yapmak zorundadır.

(a) Bölgesel yardım

AB'nin bölgesel politikası altında, Avrupa Birliği fonları geride kalmış bölgelerde kalkınmayı desteklemek, düşüştteki endüstriyel alanları yeniden canlandırmak, gençlere ve uzun süreli işsizlere iş bulma konusunda yardımcı olmak, çiftçiliği modernleştirmek ve imkânların daha az ulaştığı kırsal alanlara yardımcı olmak için kullanılmaktadır.

2007-13 dönemi için bölgesel yardıma ayrılan fonlar üç hedefe odaklanmaktadır.

- ▶ **Yakınlaşma:** Buradaki amaç, büyüme ve istihdam için koşulları iyileştirmek yoluyla en az gelişmiş ülkelere ve bölgelere AB ortalamasını yakalamalarında yardımcı olmaktır. AB bunu fiziksel sermayeye, insan sermayesine, inovasyona, bilgi toplumuna, uyarlabilirliğe, çevreye ve idari verimliliğe yatırım yaparak gerçekleştirmektedir.
- ▶ **Bölgesel rekabet gücü ve istihdam:** Hedef en az gelişmiş olanlar dışındaki bölgelerde rekabet gücünü, istihdam düzeylerini ve bölgelerin cazibesini arttırmaktır. Bunu yapmanın yolu ekonomik ve sosyal değişimleri önceden sezmekten ve inovasyonu, girişimciliği, çevre korumayı, erişilebilirliği, uyarlabilirliği ve içermeci işgücü piyasalarının geliştirilmesini desteklemekten geçmektedir.
- ▶ **Avrupa bölgesel işbirliği:** Buradaki hedef sınır aşırı, ulus aşırı ve bölgelerarası işbirliğini arttırmak, komşu otoritelerin kentsel, kırsal ve kıyısız kalkınma gibi sektörlerdeki ortak problemlerine ortak çözümler bulunması konusunda yardımcı olmaktır. Örneğin, Tuna nehri boyunca uzanan ve Baltık denizini paylaşan ülkeler ve bölgesel otoriteler bu bölgelerde sürdürülebilir kalkınma konusunda ortak stratejiler paylaşmaktadır.

Bu hedefler ‘Yapısal Fonlar’ olarak bilinen ve özel sektöre ve ulusal veya bölgesel hükümetlerce yapılan yatırımları destekleyen veya canlandıran belirli AB fonlarıyla finanse edilmektedir.

- ▶ **Avrupa Bölgesel Kalkınma Fonu (ERDF)** bölgesel kalkınma projelerini finanse etmek ve geri kalmış bölgelerde ekonomiyi desteklemek için kullanılmaktadır. Bu ayrıca çöküşe girmiş endüstriyel alanların yeniden geliştirilmesini de içermektedir.
- ▶ **Avrupa Sosyal Fonu (ESF)** mesleki eğitimi finanse etmek ve insanların iş bulmasına yardımcı olmak için kullanılmaktadır.

Yapısal Fonlara ek olarak, GSYİH’leri AB ortalamasının %90’ının altında olan AB ülkelerinde ulaştırma altyapısı ve çevre projelerinin finansmanı için kullanılan bir Uyum Fonu bulunmaktadır.

(b) Ortak tarım politikası (CAP) ve ortak balıkçılık politikası (CFP)

1957'den kalan ilk Roma Antlaşması'nda belirtildiği şekliyle CAP'ın amaçları çiftçiler için adil bir yaşam standardı sağlamak, piyasaları istikrara kavuşturmak, ürünlerin tüketicilere makul fiyatlarla ulaşmasını sağlamak ve çiftçilik altyapısını modernleştirmektir. Bu hedeflere büyük oranda ulaşılmıştır. Dahası, bugün tüketiciler arz güvenliğine sahiptir ve tarım ürünlerinin fiyatlarında istikrar muhafaza edilmekte, fiyatlar dünya pazarlarındaki dalgalara karşı korunmaktadır. Politika Avrupa Tarımsal Garanti Fonu (EAGF) ve Avrupa Tarımsal Kırsal Kalkınma Fonu (EAFRD) ile finanse edilmektedir.

Ancak, CAP kendi başarısının kurbanı olmuştur. Üretim tüketimden çok daha hızlı büyümüş, bu da AB bütçesi üzerine ağır bir yük getirmiştir. Bu sorunu çözmek için, tarım politikasının yeniden tanımlanması gerekmiştir. Bu reform ise sonuçlarını göstermeye başlamıştır: üretimin önüne geçilmiştir.

Tarım iyi kalitede güvenli gıda sağlamalıdır.

Çiftçi topluluğunun yeni rolü her kırsal alanda belli bir ekonomik faaliyet olmasını sağlamak ve Avrupa'nın kırsalında çeşitliliği korumaktır. Çeşitlilik ve 'kırsal yaşam'ı –toprakla ahenk içinde yaşayan insanlar- kabul etmek Avrupa kimliğinin önemli bir parçasıdır. Dahası, Avrupa tarımı iklim değişikliğiyle mücadelede, yaban hayatının korunmasında ve dünyanın beslenmesinde önemli bir role sahiptir.

Avrupa Komisyonu, Dünya Ticaret Örgütü (WTO) nezdindeki uluslararası müzakerelerde AB'yi temsil etmektedir. AB ise WTO'dan gıda kalitesi, ihtiyari tedbir ilkesi ('sonradan pişman olmak yerine baştan sağlam davranmak') ve hayvan refahına daha fazla vurgu yapmasını istemektedir.

2013 ve sonrası için, Avrupa Komisyonu CAP'ın Avrupa tarımını sürdürülebilir hale getirmeye, dalgalanan pazarlara karşı çiftçilere koruma sağlamaya, biyoçeşitliliği korumaya ve yerel ve bölgesel özel ürünlerin korunmasına öncelik vermesini istemektedir.

Avrupa Birliği ayrıca balıkçılık politikasında reform yapmaya da başlamıştır. Buradaki başlıca amaç, balık stokunu korumak (tehlitedeki mavi kanatlı orkinos gibi) ve balıkçılık filolarının aşırı kapasitesini azaltmak, bunları yaparken balıkçılık endüstrisini terk eden insanlara mali yardım sağlamaktır.

(c) Sosyal boyut

AB sosyal politikasının amacı Avrupa toplumundaki en göze batan eşitsizlikleri düzeltmektir. Avrupa Sosyal Fonu (ESF) 1961 yılında, iş yaratılmasını desteklemek ve çalışanların bir iş türünden diğerine ve/veya bir coğrafi bölgeden diğerine geçişine yardımcı olmak için kurulmuştur.

Mali yardım AB'nin Avrupa'daki sosyal koşulları iyileştirmek için kullandığı tek yol değildir. Sadece yardım, ekonomik gerilemenin veya bölgesel az gelişmişliğin neden olduğu sorunları çözmeye yetmez. Büyümenin dinamik etkileri, her şeyin ötesinde, sosyal ilerlemeyi teşvik etmelidir. Bu, sağlam bir minimum haklar setini garanti eden mevzuatla ele ele gider. Bu hakların bazıları Antlaşmalarda belirtilmiştir; örn. kadın ve erkeğin eşit iş için eşit ücret alma hakkı gibi. Diğerleri ise çalışanların korunması (iş sağlığı ve işyeri güvenliği) ve önemli güvenlik standartları ile ilgili direktiflerde belirlenmiştir.

1997'de Antlaşmanın ayrılmaz bir parçası haline gelen Temel Sosyal Haklar Şartı, AB'deki tüm işçilerin sahip olması gereken hakları belirlemektedir: serbest dolaşım; adil ücret; iyileştirilmiş çalışma koşulları; sosyal koruma; dernek kurma ve toplu pazarlık hakkı; mesleki eğitim alma hakkı; kadın ve erkeğe eşit muamele; işçilerin bilgilendirilmesi, danışılması ve katılımı; işyerinde sağlığın korunması ve güvenlik; çocukların, yaşlıların ve engellilerin korunması.

III. AVRUPA İÇİN ÖDEMEK: AB BÜTÇESİ

Avrupa Birliği, politikalarını finanse etmek için, 2010'da 140 milyar Euro'nun üstünde olan bir yıllık bütçeye sahiptir. Bu bütçe, AB'nin 'kendi kaynakları' olarak adlandırılan ve tüm üye devletlerin toplam gayrisafi milli gelirlerinin %1,23'ünü aşamayan kaynaklarla finanse edilmektedir.

Kaynaklar temel olarak aşağıdakilerden elde edilmektedir:

- Çiftlik prelavmanları da dahil olmak üzere AB'ye ithal edilen ürünler üzerinden alınan gümrük vergileri;
- AB genelinde mal ve hizmetlerden alınan katma değer vergisi (KDV) üzerinden bir yüzde;
- Her bir ülkenin zenginlik derecesine göre, üye devletlerden gelen katkılar.

Her yıllık bütçe, 'mali perspektif' olarak bilinen yedi yıllık bir bütçe döngüsünün bir parçasını oluşturur. Mali perspektifler Avrupa Komisyonu tarafından hazırlanır ve üye devletlerce oybirliğiyle kabul edilmesi, Avrupa Parlamentosu ile görüşülmesi ve üzerinde anlaşmaya varılması gerekir. Bir sonraki mali perspektif 2013–20 dönemini kapsayacaktır.

Harcamaların dağılımı 2010 bütçesi temelinde aşağıdaki gibi gösterilebilir:

- Rekabetçilik ve uyum: 64 milyar Euro; Yapısal Fonlar, Uyum Fonları, araştırma programları ve trans-Avrupa ulaştırma ve enerji ağları dahil;
- Doğal kaynakların yönetimi: 60 milyar Euro; temelde çiftçilik ve kırsal kalkınma için;
- 'vatandaşlık, özgürlük, güvenlik ve adalet' (bakınız Bölüm 10): 1,6 milyar Euro;
- Küresel ortak olarak AB (yardım, ticaret vb.): 8 milyar Euro;
- İdari masraflar: 8 milyar Euro.

KİM NE YAPAR? AB VE ÜYE DEVLETLER ARASINDA SORUMLULUKLAR NASIL PAYLAŞILIYOR?

Avrupa Birliği tek başına şunlardan sorumludur:

- ▶ gümrük birliği
- ▶ tek pazar içinde rekabetle ilgili kurallar
- ▶ Euro kullanan ülkeler için para politikası
- ▶ ortak balıkçılık politikası altında denizlerdeki biyolojik kaynakların korunması
- ▶ ortak ticaret politikası
- ▶ AB mevzuatında öngörülen uluslararası anlaşmaların yapılması

AB ve üye devletleri şu konularda sorumluluğu paylaşır:

- ▶ tek pazar
- ▶ Lizbon Antlaşması'nda tanımlandığı şekliyle sosyal politikanın yönleri
- ▶ ekonomik ve sosyal uyum
- ▶ tarım ve balıkçılık; denizlerdeki biyolojik kaynakların korunması hariç
- ▶ çevre
- ▶ tüketicinin korunması
- ▶ ulaştırma
- ▶ trans-Avrupa ağları
- ▶ enerji
- ▶ bir özgürlük, güvenlik ve adalet alanı yaratmak
- ▶ Lizbon Antlaşması'nda tanımlandığı şekliyle, ortak güvenlik politikasının halk sağlığıyla ilgili yönleri
- ▶ araştırma, teknolojik geliştirme ve uzay
- ▶ kalkınmada işbirliği ve insani yardım

Üye devletlerin sorumlu olduğu ve AB'nin sadece destekleyici veya koordine edici bir rol oynayabildiği alanlar

- ▶ insan sağlığının korunması ve iyileştirilmesi
- ▶ endüstri
- ▶ kültür
- ▶ turizm
- ▶ eğitim, mesleki eğitim, gençlik ve spor
- ▶ sivil koruma
- ▶ idari işbirliği

Avrupa Birliği

Avrupa Birliği üye ülkeleri

Aday ülkeler

- ▶ Tek pazar, Avrupa Birliği'nin en büyük başarılarından biridir. Üye devletler arasında serbest rekabet ve ticaret üzerindeki kısıtlamalar kademeli olarak kaldırılmış, bu da yaşam standartlarının yükseltilmesine yardımcı olmuştur.
- ▶ Tek pazar henüz bir tek ekonomiye dönüşmemiştir: Bazı sektörler (özellikle genel hizmetler) hala ulusal kanunlara tabidir. Hizmet sunma serbestliği, ekonomik faaliyeti canlandırdığı için faydalıdır.
- ▶ 2008–09'daki mali kriz AB'nin mali mevzuatını sıkılaştırmasına yol açmıştır.
- ▶ Yıllar içinde, mümkün olduğunca çok sayıda işletmenin ve tüketicinin tek pazara açılmanın sunduğu imkânlardan yararlanmasını sağlamaya yardımcı olmak için bir dizi politika geliştirilmiştir (ulaştırma ve rekabet vs gibi).

I. 1993 HEDEFİNE ULAŞILMASI

(a) Ortak pazarın sınırları

Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu kuran 1957 Antlaşması, üye devletlerle gümrük sınırlarının kaldırılmasına ve AET üyesi olmayan ülkelerden gelen ürünler için ortak bir gümrük tarifesi uygulanmasına imkân vermiştir. Bu hedefe 1 Temmuz 1968'de ulaşılmıştır.

Ancak, gümrük vergileri korumacılığın sadece bir yönünü oluşturmaktadır. 1970'lerde, diğer ticaret sınırları ortak pazara tam olarak ulaşılmasını engellemiştir. Teknik normlar, sağlık ve güvenlik standartları, döviz kontrolleri ve belli meslekleri icra etme hakkını düzenleyen ulusal mevzuatlar insanların, malların ve sermayenin serbest dolaşımını kısıtlamıştır.

(b) 1993 hedefi

Haziran 1985'te, Jacques Delors başkanlığındaki Komisyon, AET içinde serbest dolaşımın önündeki tüm fiziksel, teknik ve vergiyle ilişkili engellerin yedi yıl içinde kaldırılmasına yönelik planlar belirleyen bir Beyaz Rapor yayınlamıştır. Amaç 'tek pazar' içinde — ABD ile yarışabilir geniş, birleşmiş bir ekonomik alan — ticaretin ve endüstriyel faaliyetin büyümesini canlandırmaktır.

Üye devlet hükümetleriyle yapılan müzakereler yeni bir antlaşmayla, Temmuz 1987'de yürürlüğe giren Avrupa Tek Senedi ile sonuçlandı. Antlaşma maddeleri arasında şunlar da yer alıyordu:

- Bazı politika alanlarında AET'nin yetkilerinin genişletilmesi (sosyal politika, araştırma ve çevre gibi);
- 1992 sonuna kadar tek pazarın oluşturulması;
- Tek pazar hakkında karar alınmasını kolaylaştırmak için Bakanlar Konseyi'nde çoğunluk oylamasının daha sık kullanılması.

II. TEK PAZARIN İNŞASINDA İLERLEMELER

(a) Fiziksel engeller

AB içindeki tüm sınır kontrolleri ve insanlar üzerindeki gümrük kontrolleri kaldırıldı; ancak polis suç ve uyuşturucuyla mücadele kapsamında hala rastgele kontroller gerçekleştirilmektedir.

Haziran 1985'te, 10 üye devletin 5'i Schengen Anlaşmasını imzaladı; buna göre, bu ülkelerin ulusal polis güçleri birlikte çalışmayı taahhüt etmiş ve ortak bir sığınma ve vize politikası oluşturulmuştur. Bu, Schengen ülkeleri arasında sınırlarda insanlar üzerinde yapılan kontrollerin tamamen kaldırılmasına imkân vermiştir (bkz. Bölüm 10: 'Özgürlük, güvenlik ve adalet Avrupası'). Bugün, Schengen bölgesi 25 Avrupa ülkesinden oluşmaktadır ve buna AB üyesi olmayan üç ülke de (İzlanda, Norveç ve İsviçre) dahildir.

(b) Teknik engeller

AB ülkeleri birçok malın satışında birbirilerinin kurallarını tanımayı kabul etmiştir. Avrupa Adalet Divanı'nın 1979 tarihli ünlü 'Cassis de Dijon' kararından beri, bir üye devlette yasal olarak üretilen ve satılan her ürünün diğer tüm üye devletlerde pazara sürülmesine izin verilmelidir.

Hizmetlerin söz konusu olduğu yerlerde, AB ülkeleri insanların hukuk, tıp, turizm, bankacılık veya sigortacılık gibi meslekleri icra etmelerine izin veren ulusal kurallarını karşılıklı olarak tanımakta veya koordine etmektedir. Ancak, insanlar için hareket özgürlüğü henüz tam değildir. Mesleki yeterliklerin tanınmasına ilişkin 2005 direktifine rağmen, insanların bir başka AB ülkesine taşınmasının veya o ülkelerde belli meslekleri icra etmesinin önünde hala engeller vardır. Yine de, yeterlikli insanlar (ister avukatlar, doktorlar, ister yapı ustaları veya tesisatçılar) giderek mesleklerini AB'nin herhangi bir yerinde yapma özgürlüklerini arttırmaktadır.

Avrupa Komisyonu işçi mobilitasını iyileştirmek ve özellikle bir AB ülkesinde alınan eğitim diplomalarının ve mesleki yeterliklerin tüm diğer AB ülkelerinde tanınmasını sağlamak için adımlar atmıştır.

(c) Vergi engelleri

Vergi engelleri, AB üye devletlerince üzerinde anlaşma sağlanması gereken ulusal KDV oranlarının kısmen hizalandırılmasıyla azaltılmıştır. Ayrıca, Temmuz 2005'te, AB üye devletleri ile bazı diğer devletler (İsviçre dahil) arasında yatırım gelirinin vergilendirilmesi konusunda bir anlaşma yürürlüğe girmiştir.

(d) Kamu ihaleleri

İhaleyi kimin verdiğinden bağımsız olarak, AB ülkelerindeki kamu ihaleleri artık AB'nin herhangi bir yerinden gelen tüm isteklilere açıktır. Bunu mümkün kılan ise su, enerji ve telekomünikasyon dahil bir çok sektörde hizmet, mal ve işleri kapsayan AB direktifleridir.

AB, telekomünikasyon pazarını rekabete açarak, ciddi boyutlarda maliyet indirimi sağlamıştır.

Tek pazar tüm tüketiciler için fayda sağlamaktadır. Örneğin, ulusal pazarları hizmetler için açmak, ulusal telefon çağrı fiyatlarını 10 yıl öncesine göre çok çok düşük seviyelere getirmiştir. Yeni teknolojinin de yardımıyla, internet telefon konuşmaları için giderek daha fazla kullanılmaktadır. Rekabetçi baskı ayrıca Avrupa'da uçak biletlerinin fiyatlarını da önemli ölçüde düşürmüştür.

III. DEVAM EDEN ÇALIŞMALAR

(a) Mali hizmetler

2008'de, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki 'sub-prime' mortgage krizinin hemen sonrasında, büyük bir mali kriz dünyanın bankacılık sistemlerini ve ekonomilerini sarstı ve Avrupa Birliği'ni 2009'da bir gerilemeye soktu. AB'nin inisiyatifiyle, G-20 2 Nisan 2009'da Londra'da toplandı. Üyeler, mali sistemi reform yoluyla daha şeffaf ve daha hesap verebilir hale getirme taahhüdü verdiler. Avrupa genelindeki denetleyici kurumlara koruma (hedge) fonlarını denetleme, banka mevduatları için daha fazla koruma sağlama, tüccar karlarını sınırlama ve krizlerin önlenmesi ve yönetilmesinde daha etkili adımlar atma sorumluluğu verilecektir.

(b) Korsanlık ve sahtecilik

AB ürünlerinin korsanlık ve sahteciliğe karşı korunması gerekir. Avrupa Komisyonu bu suçların AB'ye her yıl binlerce işe mal olduğunu tahmin etmektedir. Bu nedenle, Komisyon ve ulusal hükümetler telif ve patent haklarıyla ilgili korumaların genişletilmesi için çalışmaktadır.

IV. TEK PAZARIN PAYANDALARI OLAN POLİTİKALAR

(a) Ulaştırma

AB'nin faaliyetleri temel olarak kara taşımacılığında hizmet sunma özgürlüğünün sağlanmasına odaklanmıştır. Bu, özellikle, taşıma şirketleri için uluslararası taşıma pazarına serbest erişim sağlanması ve AB ülkelerindeki taşıma firmalarının diğer tüm AB ülkelerinde faaliyet göstermesine izin verilmesi anlamına gelmektedir. AB ayrıca işçi yeterlikleri ve pazara erişim, bir iş kurma ve hizmet sunma özgürlüğü ve sürüş süreleri ve yol güvenliği ile ilgili kuralları uyumlaştırarak, yol taşımacılığında da adil rekabeti sağlamaya çalışmaktadır.

Avrupa'da hava taşımacılığı devlete ait havalimanları ve havayollarının hâkimiyeti altındaydı. Tek pazar tüm bunları değiştirmiştir. Tüm AB havayolları artık AB içindeki tüm rotalarda hava taşımacılığı hizmetleri sunmakta ve fiyatlarını istedikleri düzeyde belirleyebilmektedir. Sonuç olarak, birçok yeni güzergâh açılmış ve fiyatlar dramatik bir şekilde düşmüştür. Yolcular, havayolları, havaalanları ve çalışanlar, hepsi fayda sağlamıştır.

Ekonomik ve finansal yönetiminde yeni AB kuralları, bankacılık sektörünün temizlenmesine ve güçlenmesine yardımcı olmuştur.

Benzer şekilde, yolcular ayrıca demiryolu şirketleri arasındaki artan rekabetten de faydalanmaktadır. 2010 itibarıyla, örneğin, Fransa ve İtalya'daki hızlı tren hatlarında hem Fransız hem de İtalyan trenleri çalışacaktır.

Deniz taşımacılığı — ister Avrupa şirketlerince ister AB üyesi olmayan ülke bandıralı gemilerce olsun — AB rekabet kurallarına tabidir. Bu kuralların konma amacı adil olmayan fiyatlandırma uygulamalarıyla (kolaylık sağlayan bayrak) mücadele etmek ve Avrupa'da gemi inşa endüstrisinin karşı karşıya olduğu ciddi zorlukları ele almaktır.

21'inci yüzyılın başından beri, Avrupa Birliği, Galileo uydu navigasyon sistemi, Avrupa demiryolu trafik yönetim sistemi ve SESAR (hava navigasyon sistemlerinin modernleştirilmesi için bir program) gibi azimli yeni teknoloji projelerini finanse etmektedir. Yol trafik güvenliği kuralları (araç bakımı, tehlikeli malların taşınması ve karayollarının güvenliği gibi konularda) çok daha sert hale getirilmiştir. Havayolu ile Seyahat Eden Yolcuların Haklarına dair Şart ve demiryolu yolcularının haklarını düzenleyen yeni Avrupa mevzuatı sayesinde, yolcu hakları da daha iyi koruma altına alınmıştır. AB içinde faaliyeti yasaklanan emniyetsiz havayollarının bir listesi ilk kez 2005 yılında yayınlanmıştır.

(b) Rekabet

AB'nin rekabet politikası, Avrupa tek pazarı içinde rekabetin hem serbest hem de adil olmasını sağlamak açısından önemlidir. Avrupa Komisyonu bu politikayı uygulayıcı ve Adalet Divanı ile birlikte rekabet politikasına saygı gösterilmesini sağlar.

Bu politikanın amacı herhangi bir iş kartelinin, kamu makamlarından alınan herhangi bir yardımın ya da adil olmayan tekellerin tek pazar içinde serbest rekabeti aksatmasını önlemektir.

Antlaşma kuralları dahilindeki her türlü anlaşmanın ilgili şirketler ve organlarca Avrupa Komisyonu'na bildirilmesi gerekmektedir. Komisyon rekabet kurallarını çiğneyen ya da gerekli bildirimleri yapmayan şirketlere doğrudan ceza kesebilir — örneğin, 2008 yılında 900 milyon Euro cezaya çarptırılan Microsoft olayında olduğu gibi.

Şayet bir AB üye devleti yasadışı bir şekilde yardım sağlarsa veya sağladığı yardımı bildirmese, Komisyon yardımın geri ödenmesini talep edebilir. Ayrıca, bir şirketin belli bir pazarda hakim konuma gelmesine neden olabilecek her türlü şirket birleşmesi (merger) veya devralımı (takeover) da Komisyon'a bildirilmelidir.

(c) Tüketicilerin ve halk sağlığının korunması

Bu alandaki AB mevzuatı Avrupa Birliği'nin neresinde yaşıyor, seyahat ediyor veya alışveriş yapıyor olursa olsun tüm tüketicilere eşit derecede mali koruma ve sağlık koruması sağlamayı amaçlamaktadır. AB genelinde korumaya olan ihtiyaç, 'deli dana hastalığı' (BSE) gibi gıda güvenliği konularında yaşanan korkular yüzünden 1990'ların sonlarında keskin bir odak haline gelmiştir. Gıda güvenliği mevzuatı için sağlam bir bilimsel temel sağlamak üzere, 2002'de Avrupa Gıda Güvenliği Kurumu (EFSA) kurulmuştur.

Avrupa genelinde tüketicinin korumasına başka birçok alanda daha ihtiyaç duyulmaktadır; bu nedenle kozmetiklerin, oyuncakların, havai fişeklerin vb. güvenliği hakkında çeşitli AB direktifleri mevcuttur. 1993'te, tıbbi ürünlerin Avrupa'da pazarlanmasına yönelik izin başvurularını değerlendirmek üzere Avrupa İlaç Kurumu (EMA) kurulmuştur. Bu izin alınmadan AB'de hiç bir ilaç pazarlanamaz.

Avrupa Birliği ayrıca tüketicileri yanlış veya yanıltıcı reklamlardan, ayıplı mallardan ve tüketici kredisi ve postayla sipariş veya çevrimiçi alışveriş gibi alanlardaki istismarlara karşı korumak için de adımlar atmaktadır.

- ▶ Euro, Avrupa Birliği'nin 27 üyesinin 16'sı tarafından paylaşılan tek para birimidir — bunlara 1 Ocak 2011'de Estonya da katılacaktır. 1999'da nakit olmayan kullanımlarla tedavüle giren Euro, 2002'de Euro banknotlarının ve madeni paralarının basılmasının ardından tüm ödemeler için kullanıma girdi.
- ▶ Yeni AB üye devletlerinin her birinin gerekli kriterleri karşıladıktan sonra Euro'yu benimsemesi bekleniyor. Uzun vadede, fiilen tüm AB ülkelerinin Euro bölgesine katılması bekleniyor.
- ▶ Euro Avrupa'daki tüketicilere birçok avantaj getirmektedir. Seyahat edenler döviz bozdurma angaryasından ve maliyetinden kurtulmaktadır. Alışveriş yapanlar fiyatları doğrudan kendi ülkelerindeki fiyatlarla karşılaştırabilmektedir. Görevi fiyat istikrarını sağlamak olan Avrupa Merkez Bankası sayesinde fiyatlar istikrarlıdır. Dahası, Euro, ABD Doları'nın yanında başlıca rezerv dövizlerinden biri haline gelmiştir. 2008 mali krizi sırasında, ortak bir para birimine sahip olmak, Euro bölgesindeki ülkeleri rekabetçi devalüasyondan ve spekülasyon saldırılarından korumuştur.
- ▶ Bazı üye devletlerin ekonomilerinin sahip olduğu yapısal zayıflıklar Euro'yu spekülasyon saldırılarına açık hale getirmektedir. Bu riske karşı, AB kurumları ve 27 üye devlet, 9 Mayıs 2010'da, 750 milyar Euro değerinde bir 'mali istikrar mekanizması' oluşturmaya karar verdiler. Gelecek için başlıca sorun ise kamu finansmanlarının iyi yönetişimini sağlamak ve bütçe açıklarını azaltmak zorunda olan üye devletler arasında daha yakın koordinasyonun ve daha fazla ekonomik dayanışmanın nasıl sağlanacağıdır.

I. EURO NASIL YARATILDI?

(a) Avrupa para sistemi

1971’de, Amerika Birleşik Devletleri İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra küresel çapta parasal istikrarı sağlayan resmi altın fiyatlarıyla Dolar arasındaki sabit bağlantıyı kaldırmaya karar verdi. Bu, sabit döviz kurları sistemine son noktayı koydu. AET ülkelerinin merkez bankalarının yöneticileri kendi para birimleri arasındaki döviz kuru dalgalanmalarını azami %2,25 ile sınırlandırmaya karar verdiler ve böylece Mart 1979’da uygulanmaya başlayan ‘Avrupa para sistemini’ (EMS) yarattılar.

(b) EMS’den EMU’ya

Haziran 1989’da Madrid’de gerçekleştirilen Avrupa Zirvesi’nde, AB liderleri ekonomik ve parasal birlik (EMU) için üç aşamalı bir plan benimsediler. Bu plan, Aralık 1991’de Avrupa Zirvesi tarafından kabul edilen Maastricht Antlaşması’nın bir parçası haline geldi.

II. EKONOMİK VE PARASAL BİRLİK

(a) Üç aşama

1 Temmuz 1990’da başlayan ilk aşama aşağıdakileri içeriyordu:

- AB içinde sermayenin tamamen serbest dolaşımı (döviz kontrollerinin kaldırılması);
- Avrupa bölgeleri arasındaki eşitsizlikleri giderme çabalarını yoğunlaştırmak için Yapısal Fonların artırılması;
- Üye devletlerin ekonomik politikalarının çok taraflı gözetimi yoluyla ekonomik yakınlaşma.

1 Ocak 1994’te başlayan ikinci aşama aşağıdakileri içeriyordu:

- Frankfurt’ta Avrupa Para Enstitüsü’nün (EMI) kurulması; EMI, AB ülkelerinin merkez bankalarının başkanlarından oluşuyordu;
- Ulusal merkez bankalarını hükümet kontrolünden bağımsız tutmak;
- Ulusal bütçe açıklarını azaltacak kurallar getirmek.

Üçüncü aşama, Euro'nun doğuş süreciydi. 1 Ocak 1999'dan 1 Ocak 2002'ye kadar Euro, katılımcı AB ülkelerinin ortak para birimi olarak kademeli bir şekilde kullanıma sokuldu (Euro'yu benimseyen ülkeler ise şunlardı: Avusturya, Belçika, Finlandiya, Fransa, Almanya, Yunanistan, İrlanda, İtalya, Lüksemburg, Hollanda, Portekiz ve İspanya). Avrupa Merkez Bankası (ECB), EMI'dan görevi devralarak artık yeni para birimiyle tanımlanan ve uygulanan para politikasından sorumlu kurum haline geldi.

Üç ülke (Danimarka, İsveç ve İngiltere) siyasi ve teknik nedenlerden dolayı Euro'yu benimsememeye karar verdi. 2007'de Slovenya'nın ardından 2008'de Kıbrıs ve Malta, 2009'da Slovakya ve 2011'de de Estonya Euro bölgesine dahil oldu.

Hâlihazırda, Euro bölgesi 17 AB ülkesini kapsamaktadır ve yeni üye devletlerin her biri gerekli koşulları sağladıktan sonra Euro bölgesine girecektir.

(b) Yakınlaşma kriterleri

Euro bölgesine katılabilmek için, her bir AB ülkesinin aşağıdaki beş yakınlaşma kriterini sağlaması gerekmektedir.

- ▶ **Fiyat istikrarı:** enflasyon oranı, en düşük enflasyona sahip üç üye devletin enflasyon oranları ortalamasını %1,5'tan daha fazla aşamaz.
- ▶ **Faiz oranları:** uzun vadeli faiz oranları, en düşük faiz oranlarına sahip üç üye devletin ortalama faiz oranlarına göre %2'den daha fazla değişiklik gösteremez.
- ▶ **Açıklar:** ulusal bütçe açığı GSYİH'nin %3'ünün altında olmalıdır.
- ▶ **Kamu borçları:** GSYİH'nin %60'ını aşamaz.
- ▶ **Döviz kuru istikrarı:** döviz kurları önceki iki yıl boyunca izin verilen dalgalanma sınırları içinde kalmış olmalıdır.

(c) İstikrar ve Büyüme Pakti

Haziran 1997'de Amsterdam'da toplanan Avrupa Zirvesi bir İstikrar ve Büyüme Pakti benimsemiştir. Bu Pakt bütçe istikrarına yönelik kalıcı bir taahhüdü simgeliyordu ve Euro bölgesinde olup da bütçe açıkları GSYİH'sinin %3'ünü aşan ülkelere ceza uygulanmasını mümkün kılmıştır. Pakt daha sonra çok sert bulunmuş ve Mart 2005'te reformdan geçirilmiştir.

(d) Eurogroup

Eurogroup, Euro bölgesindeki ülkelerin Maliye Bakanları'ndan oluşur. Bakanlar ekonomi politikalarını koordine etmek ve ülkelerin bütçe ve mali politikalarını izlemek için toplanır. Eurogroup aynı zamanda uluslararası forumlarda Euro'nun çıkarlarını temsil eder.

Euro'nun Ocak 2011'de "kron"un yerini aldığı Estonya'nın başkenti Talin.

Lizbon Antlaşması Eurogroup'a resmi bir statü kazandırmıştır. Ocak 2010'da Lüksemburg Başbakanı Jean-Claude Juncker iki buçuk yıllık görev süresi için tekrar Eurogroup Başkanlığı'na seçilmiştir.

(e) 2007'den bu yana makroekonomik yaklaşma: mali krizin etkileri

2008 mali krizi çoğu AB ülkesinde kamu borç stokunu önemli ölçüde arttırmıştır. Yine de, Euro en korunmasız durumdaki ekonomileri, krizle mücadele ederken ve spekülasyonların saldırılarıyla karşı karşıyayken devalüasyon riskine karşı korumuştur.

Ağır borç yükü altında olan ve bütçe açıkları giderek kötüleşen bazı ülkeler 2009-10 kışında özellikle saldırıların hedefi olmuştur. Bu nedenle, Avrupa Komisyonu'ndan gelen bir öneri üzerine, AB üye devletleri Mayıs 2010'da Euro bölgesi için bir 'mali istikrar mekanizması' oluşturmaya karar vermiştir. Bu mekanizma, üye devletlerden ve IMF'den 750 milyar Euro'ya varan miktarda fon sağlayacaktır. Aynı zamanda, AB üye devletleri ve kurumları, Lizbon Antlaşması'nda AB'nin ekonomik yönetişimini güçlendirmek için tasarlanan hükümleri de devreye sokmuştur: ulusal bütçe planlarının önceden görüşülmesi; ulusal ekonomilerin izlenmesi ve rekabet kurallarının sıkılaştırılması; mali kuralları ihlal eden ülkelere uygulanacak yaptırımların gözden geçirilmesi.

Böylece, küresel mali ve ekonomik değişime yanıt olarak, Avrupa Birliği üye devletlerinin bütçelerini sorumlu bir şekilde yönetmesini ve birbirlerini mali açıdan desteklemesini sağlamak için daha sert adımlar atmak zorunda kalmaktadır. Bu, Euro'nun tek bir para birimi olarak itibarını korumasının ve üye devletlerin hep birlikte küreselleşmenin ekonomik zorluklarıyla yüzleşmesinin tek yoludur. Hem Komisyon hem de Avrupa Parlamentosu ulusal ekonomik ve sosyal politikaların eşgüdümünün önemini vurgulamaktadır; zira — uzun vadede — bir nevi ortak ekonomik yönetim olmadan Avrupa'nın ortak para biriminin yaşatılabilirliği mümkün görünmemektedir.

Avrupa 2020 stratejisi aşağıdakileri amaçlamaktadır:

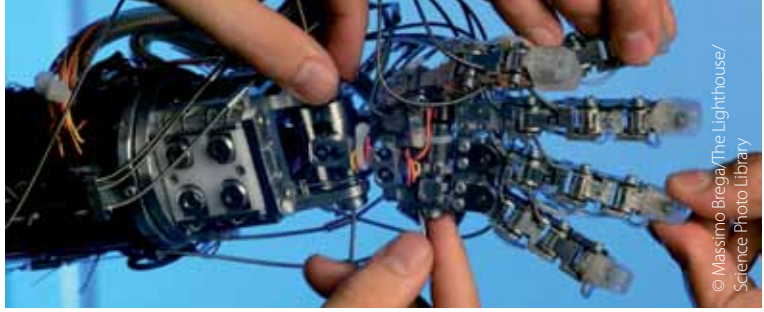
- ▶ Avrupa ekonomisini tekrar rekabetçi hale getirerek küreselleşmeye ve ekonomik krize yanıt vermek (telekomünikasyon, hizmetler, enerji, sürdürülebilir kalkınma için yeşil teknolojiler);
- ▶ Aşağıdakileri sağlamak:
 - Akıllı büyüme: bilgi, inovasyon, eğitim ve dijital toplumu desteklemek;
 - Sürdürülebilir büyüme: kaynakların daha verimli kullanıldığı, daha yeşil ve daha rekabetçi bir ekonominin desteklenmesi;
 - İçermeci büyüme: sosyal ve bölgesel uyumu sağlayacak, yüksek istihdam oranlarına sahip bir ekonominin desteklenmesi.

1990'ların başında meydana gelen iki büyük değişim, Avrupa da dahil olmak üzere tüm dünyada ekonomileri ve gündelik yaşamı dönüştürmeye başladı. Bunlardan biri, her yerde ekonomiler giderek birbirlerine daha bağımlı hale geldikçe ortaya çıkan küreselleşmeydi. Diğeri ise internet ve yeni bilgi ve iletişim teknolojilerini içeren teknolojik devrimdi. Daha yakın geçmişte ise Avrupa'da işsizliği arttıran ve ağır bir ekonomik durgunluğa neden olan 2007-09 mali krizi gibi büyük krizler tüm dünyayı sarsmıştır.

I. LİZBON SÜRECİ

(a) Hedefler

Mart 2000'de Lizbon'da gerçekleştirilen Avrupa Zirvesi'nde, AB liderleri Avrupa ekonomisinin Brezilya, Çin ve Hindistan gibi yükselen dünya oyuncularıyla ve Amerika Birleşik Devletleri'yle rekabet edebilmesi için ciddi bir modernizasyona ihtiyacı olduğuna karar vermiştir. Avrupa sosyal modeli sağlık ve emekliliği de içeren sosyal alanlarda verimliliği ve dayanışmayı temel alıyordu ve bu modeli korumak için, modele yeniden canlılık kazandırılması gerekiyordu. Avrupa'nın rekabet gücünün düşük ücretlere değil bilgi ve becerilere dayanması gerekecekti. Bazı endüstriler dünyanın diğer bölgelerine taşınıyordu: bu yer değiştiren endüstrilerin yarattığı boşluğu kapatmak için, Avrupa'nın e-ekonomi (yüksek kapasiteli geniş bant ağları kullanan) ve yeni enerji tasarrufu teknolojileri gibi yüksek değerli sektörlerde iş imkânları yaratması gerekiyordu. Kısacası, Avrupa'nın daha yeşil ve daha yüksek teknoloji bir ekonomiye ihtiyacı vardı.

Küresel rekabetle baş edebilmek için AB yeni teknolojilerin pratik kullanımlarını destekliyor.

(b) Strateji

Avrupa Zirvesi bunu başarmak için ayrıntılı bir strateji üzerinde anlaşmaya vardı. Bu ‘Lizbon stratejisi’ bilimsel araştırma, eğitim, mesleki eğitim, internet erişimi ve çevrimiçi iş uygulamaları gibi birçok alanda gerçekleştirilecek çeşitli eylemleri içeriyordu. Strateji Avrupa’nın sosyal güvenlik sistemlerinde reform yapılmasını da içeriyordu. Bu sistemler, Avrupa’nın en büyük değerlerinden biridir, çünkü toplumlarımızın fazla acı çekmeden gerekli yapısal ve sosyal değişimleri kucaklamasına olanak verirler. Ancak, sürdürülebilir hale gelebilmeleri ve gelecek nesiller için de faydalı olabilmeleri için bu sistemlerin modernleştirilmesi gerekmektedir.

Her bahar, Avrupa Zirvesi Lizbon stratejisinin uygulanmasında kaydedilen ilerlemeleri gözden geçirmek için toplanmaktadır.

II. BÜYÜME VE İŞ YARATIMINA DAHA YAKINDAN ODAKLANMA

2010 baharında toplanan Avrupa Zirvesi, aradan geçen 10 yıl içinde Lizbon sürecinin amaçlarına ulaşmakta başarısız olduğunu kabul etmiştir. Birçok AB ülkesinde işsizlik oranları hala çok yüksekti ve AB’nin büyüme ve iş yaratmaya odaklanması gerekiyordu. Ekonomilerini daha üretken hale getirmek ve sosyal uyumu arttırmak için, Avrupa’nın araştırma ve inovasyona, eğitim ve öğretime daha fazla yatırım yapması gerekiyordu. Bu nedenle, José Manuel Barroso’nun (Avrupa Komisyonu Başkanı) inisiyatifi üzerine, Avrupa Zirvesi önümüzdeki 10 yıl için yeni bir strateji benimsemiştir: Avrupa 2020 stratejisi.

'Avrupa 2020'nin hedeflerinden biri de yüksek öğrenim ve iş dünyasını daha da yakınlaştırmaktır.

Bu stratejinin bir parçası olarak, 27 AB ülkesi:

- ▶ Özellikle Avrupa'da 'en iyi uygulamaları' yaygınlaştırmak yoluyla sürecin ileri götürülmesinde Avrupa Komisyonu'na daha fazla rol verecek (böylece 'açık koordinasyon yöntemi' olarak bilinen hükümetler arası yaklaşımın ötesine geçecek);
- ▶ Mali piyasalarında ve sosyal güvenlik sistemlerinde reform yapmak için ve telekomünikasyon ve enerji sektörlerini rekabete açmak için daha hızlı hareket edecek;
- ▶ Eğitim sistemlerini iyileştirecek, gençlerin iş bulmasına yardımcı olmak için daha fazla şey yapacak, üniversiteler ve işletmeler arasında daha güçlü bağlar oluşturacak ve Erasmus, Leonardo ve Erasmus Mundus programlarını devam ettirecek;
- ▶ Araştırma için bir Avrupa 'tek pazarı' oluşturmak (bilim insanlarının, bilgi ve teknolojinin Avrupa'da serbest dolaşımını sağlamak) üzere daha hızlı hareket edecek (örneğin vergi ve sosyal güvenlik düzenlemelerini uyumlaştırarak);
- ▶ Araştırma ve inovasyon harcamalarını GSYİH'nin %3'üne çıkaracaktır (bu hedef ayrıca Amerika Birleşik Devletleri tarafından da benimsenmiştir).

Avrupa vatandaşı olmak ne demek?

[9]

- ▶ Avrupa Birliği ülkelerinin vatandaşları AB'nin her yerine seyahat edebilir, her yerinde yaşayabilir veya çalışabilir.
- ▶ AB, AB vatandaşlarını daha da yakınlaştırmak için özellikle eğitim ve kültür alanlarındaki programları teşvik ve finanse etmektedir.
- ▶ Avrupa Birliği'ne yönelik aidiyet hissi ancak zamanla, AB somut sonuçlar aldıkça ve yaptıklarını insanlarına daha net bir şekilde anlattıkça oluşacaktır.
- ▶ İnsanlar tek para birimi, Avrupa bayrağı ve marşı gibi paylaşılan Avrupa kimliğinin sembollerini tanımaktadır.
- ▶ Avrupa genelinde faaliyet gösteren siyasi partiler sayesinde bir 'Avrupa kamusal alanı' oluşmaya başlamıştır. Vatandaşlar her beş yılda bir yeni bir Avrupa Parlamentosu için oy kullanmakta, onların seçtiği Avrupa Parlamentosu ise yeni Avrupa Komisyonu'nu seçmektedir.

Avrupa Birliği vatandaşlığı AB Antlaşmasında koruma altına alınmıştır: ‘Bir üye devlet vatandaşlığına sahip herkes Birliğin vatandaşı olacaktır. Birlik vatandaşlığı ulusal vatandaşlığa ek olacak, ulusal vatandaşlığın yerini almayacaktır’ (Avrupa Birliği’nin İşleyişine dair Antlaşma, Madde 20(1)). Peki, AB vatandaşlığı pratikte ne demektir?

I. AVRUPA’DA SEYAHAT, YAŞAMAK VE ÇALIŞMAK

Eğer AB vatandaşıysanız, Avrupa Birliği’nin herhangi bir yerinde seyahat etme, çalışma ve yaşama hakkına sahip olursunuz.

Eğer üç yıllık veya daha uzun bir üniversite programını tamamladıysanız, yeterliğiniz tüm AB ülkelerinde tanınacaktır, çünkü AB üye devletleri birbirlerinin eğitim ve öğretim sistemlerinin kalitesine güvenirlir.

Avrupa Birliği’nin herhangi bir ülkesinde sağlık, eğitim ve diğer kamu hizmetlerinde (polis, silahlı kuvvetler vb hariç) çalışabilirsiniz. Gerçekten de, Roma’da İngilizce dersi vermek için bir İngiliz öğretmen tutmaktan veya genç bir Belçikalı üniversite mezununu Fransa’daki bir devlet memurluğu sınavına girmeye teşvik etmekten daha doğal ne olabilir?

AB içinde seyahat etmeden önce, başka bir ülkede hastalanmanız durumunda oluşabilecek sağlık masraflarının karşılanmasına yardımcı olacak bir Avrupa sağlık sigortası kartını ulusal makamlarınızdan alabilirsiniz.

Avrupalılar istedikleri AB ülkesinde yaşamakta ve çalışmakta özgürdürler.

II. BİR AVRUPA VATANDAŞI OLARAK HAKLARINIZI NASIL KULLANABİLİRSİNİZ

Avrupa Birliği'nin bir vatandaşı iseniz sadece bir işçi veya bir tüketici olmazsınız: Ayrıca belirli siyasi haklarınız da olur. Maastricht Antlaşması'nın yürürlüğe girmesinden bu yana, milliyetiniz ne olursa olsun, Avrupa Parlamentosu seçimlerinde ve ikamet ettiğiniz ülkedeki yerel seçimlerde seçme ve seçilme hakkına sahipsiniz.

Aralık 2009'dan beri (Lizbon Antlaşması'nın yürürlüğe girişiyle) ayrıca, çok sayıda AB ülkesinden dilekçenizi imzalayacak bir milyon kişi bulabilirseniz Komisyon'a bir yasa teklifi götürme hakkına da sahipsiniz.

III. TEMEL HAKLAR

Avrupa Birliği'nin vatandaşlarının haklarına olan bağlılığı, Aralık 2000'de Nice kentinde Avrupa Zirvesi'nin Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı'nı ilan etmesiyle birlikte net bir şekilde ortaya konmuştur. Bu Şart, ulusal parlamentolardan gelen milletvekilleri, Avrupa Parlamentosu milletvekilleri, ulusal hükümetlerin temsilcileri ve bir Avrupa Komisyonu üyesinden oluşan bir Komite tarafından hazırlanmıştır. Altı başlık — Onur, Özgürlükler, Eşitlik, Dayanışma, Vatandaşların hakları ve Adalet — altında düzenlenen 54 madde ile, Avrupa Birliği'nin temel değerleri ve AB vatandaşlarının medeni, siyasal, ekonomik ve sosyal hakları belirlenmiştir.

Şartın açılış maddelerinde insan onuru, yaşama hakkı, kişinin bedensel ve ruhsal dokunulmazlık hakkı ve ifade ve vicdan özgürlüğü kapsamaktadır. Dayanışma bölümü sosyal ve ekonomik hakları yenilikçi bir şekilde aşağıdaki gibi bir araya getirmektedir:

- ▶ Eylem hakkı;
- ▶ İşçilerin işletme içinde bilgi alma ve danışma hakkı;
- ▶ Aile ve meslek yaşamını uzlaştırma hakkı;
- ▶ Avrupa Birliği genelinde sağlık hizmetlerinden, sosyal güvenlik ve sosyal yardımlardan yararlanma hakkı.

Şart aynı zamanda kadın-erkek eşitliğini desteklemekte ve verilerin koruması hakkı, öjenik uygulamaların ve üreme amaçlı insan klonlama uygulamalarının yasaklanması, çevrenin korunması hakkı, çocuk ve yaşlıların hakları ve iyi idare hakkı gibi haklar getirmektedir.

1 Aralık 2009'da yürürlüğe giren Lizbon Antlaşması, Şarta Antlaşmalarla aynı yasal gücü vermektedir — yani, Şart herhangi bir davanın AB Adalet Divanı'na götürülmesinde yasal dayanak olarak kullanılabilir. (Ancak, Şartın Polonya ve İngiltere'deki uygulaması ayrı bir protokolle belirlenmiştir; bu protokol daha sonra Çek Cumhuriyeti için de geçerli olacaktır).

Ayrıca, Lizbon Antlaşması Madde 6, AB için Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin imzalanmasına ilişkin yasal dayanağı sağlamaktadır. Bu Sözleşme bu durumda sadece AB Antlaşmalarında bahsedilen bir metin olmaktan çıkarak AB ülkelerinde yasal hükme sahip bir belge haline gelmekte, böylece Avrupa Birliği'nde insan haklarına daha fazla koruma getirmektedir.

AB Temel Haklar Şartı'nda belirtilen temel haklardan birisi de aile hayatıyla kariyerin dengelenmesidir.

IV. AVRUPA DEMEK EĞİTİM VE KÜLTÜR DEMEK

Ortak bir kadere ve aidiyete sahip olma duygusu üretilebilen bir şey değildir. Bu duygu ancak paylaşılan bir kültürel farkındalıktan doğabilir; işte bu yüzden Avrupa sadece ekonomiye değil eğitime, vatandaşlığı ve kültüre de odaklanmalıdır.

AB okulların ve eğitimin nasıl örgütleneceğini veya müfredatın nasıl olacağını söylemez: bunlar ulusal veya yerel düzeyde belirlenir. Ancak AB gençlerin eğitim için yurtdışına gidebilmesi, yeni diller öğrenebilmesi ve başka ülkelerdeki okullarla ortak faaliyetlerde yer alabilmesi için öğrenci değişimlerini destekleyen programlar yürütmektedir. Bu programlar arasında Comenius (okul eğitimi), Erasmus (yükseköğrenim), Leonardo da Vinci (mesleki eğitim), Grundtvig (yetişkin eğitimi) ve Jean Monnet (üniversite düzeyinde öğretim ve Avrupa bütünleşmesi hakkında araştırma) sayılabilir.

Avrupa ülkeleri, bir Avrupa yükseköğretim alanı yaratmak için — 'Bolonya süreci' yoluyla — birlikte çalışmaktadır. Bu örneğin tüm ilgili ülkelerdeki üniversite programlarının karşılaştırılabilir ve karşılıklı tanınan diplomalarla (Lisans, Yüksek Lisans ve Doktora) sonuçlanması anlamına gelmektedir.

Kültür alanında, AB'nin 'Kültür' ve 'Medya' programları farklı ülkelerden TV programları ve film yapımcıları, promosyoncular, yayıncılar ve kültürel organlar arasında işbirliğini desteklemektedir. Bu, daha fazla Avrupa TV programı ve filmi yapılmasını teşvik ederek Avrupa ile Amerika arasındaki çıktı dengesine katkıda bulunmaktadır.

Avrupa'nın en önemli özelliklerinden biri, dil çeşitliliğidir ve bu çeşitliliği korumak önemli bir AB hedefidir. Gerçekten de, çokdillilik Avrupa Birliği'nin işleyiş şeklinde temel öneme sahiptir. AB mevzuatının 23 resmi dilin hepsinde mevcut olması gerekmektedir ve her Avrupa Parlamentosu Milletvekili parlamento oturumlarında kendi dilini kullanma özgürlüğüne sahiptir.

V. OMBUDSMAN VE PARLAMENTO'YA DİLEKÇE VERME HAKKINIZ

AB'yi vatandaşlarına daha da yakınlaştırmak için, Avrupa Birliği Antlaşması Ombudsman makamını oluşturmuştur. Ombudsman Avrupa Parlamentosu tarafından atanır ve Parlamento'nun görev süresi boyunca görevde kalır. Ombudsman'ın rolü AB kurum ve organlarıyla ilgili şikâyetleri soruşturmadır. Her AB vatandaşı ve bir AB ülkesinde yaşayan herkes ve merkezi bir AB ülkesinde olan her kuruluş, Ombudsman'a şikâyet dilekçesi verebilir. Ombudsman şikâyet sahibi ile ilgili kurum veya organ arasında dostane bir çözüme ulaşmaya çalışır.

Bir AB ülkesinde yaşayan herkes ayrıca Avrupa Parlamentosu'na şikâyet başvurusunda bulunma hakkına da sahiptir. Bu, AB kurumları ve halk arasındaki önemli bir başka bağlantıdır.

VI. AİDİYET DUYGUSU

'Vatandaşlar Avrupa-sı' fikri çok yeni. Paylaşılan bir Avrupa kimliğine dair bazı semboller şimdiden mevcut; örneğin Avrupa pasaportları 1985'den beri kullanılıyor. AB sürücü ehliyetleri 1996'dan beri tüm AB ülkelerinde veriliyor. AB'nin sloganlarından biri 'Çeşitlilikte Birlik'tir ve her yıl 9 Mayıs günü 'Avrupa Günü' olarak kutlanmaktadır.

Avrupa Marşı (Beethoven'in 'Neşeye Övgü' adlı eseri) ve Avrupa bayrağı (mavi zemin üzerinde dairesel düzende dizilmiş 12 sarı yıldız) 2004 tarihli Avrupa Birliği Anayasası taslağında açıkça yer almışsa da, Anayasanın yerine geçen Lizbon Antlaşması'nda bunlara yer verilmemiştir. Bunlar hala AB'nin sembolleridir ve üye devletler, yerel otoriteler ve vatandaşlar dilerlerse bu sembolleri kullanabilirler.

Ancak, insanlar AB'nin ne yaptığının farkında değilse ve neyi neden yaptığını anlamıyorsa Avrupa Birliği'ne 'ait' olduklarını hissedemezler. AB kurumları ve üye devletler, AB'nin yaptığı işleri açık ve basit bir dille anlatmak için çok daha fazla çaba göstermek zorundadır.

İnsanlar ayrıca AB'nin günlük hayatlarında somut bir fark yarattığını da görebilmelidir. Bu açıdan, Euro banknotlarının ve madeni paralarının 2002'den beri kullanılıyor olması büyük bir etki yaratmıştır. AB vatandaşlarının üçte ikiden fazlası artık kişisel bütçelerini ve tasarruflarını Euro ile yönetmektedir. Mal ve hizmetlerin Euro ile fiyatlandırılması, tüketicilerin bir ülkedeki fiyatlarla diğer bir ülkedeki fiyatları doğrudan karşılaştırabilmesi anlamına gelmektedir.

Schengen Anlaşması çerçevesinde çoğu AB ülkesi arasında sınır kontrolleri kaldırılmıştır ve bu daha şimdiden insanlara tek, birleşmiş bir coğrafi alana ait oldukları hissini vermektedir.

Aidiyet duygusu, her şeyin ötesinde, AB'nin karar alma süreçlerinde şahsen yer aldığınız duygusuyla birlikte gelir. Her yetişkin AB vatandaşı Avrupa Parlamentosu seçimlerinde oy kullanma hakkına sahiptir ve bu da AB'nin demokratik meşruiyeti için önemli bir temeldir. Avrupa Parlamentosu'na verilen yetkiler arttıkça, ulusal parlamentoların AB işlerindeki söz hakkı arttıkça ve Avrupa vatandaşları STK'larda, siyasi hareketlerde ve Avrupa genelinde faal siyasi partiler oluşturma sürecinde daha aktif bir şekilde yer aldıkça, bu meşruluk da artmaktadır. Avrupa gündeminin şekillendirilmesine yardımcı olmak ve AB politikalarını etkilemek istiyorsanız, bunu yapmanın birçok yolu vardır. Örneğin, Avrupa Birliği konularına ayrılmış çevrimiçi tartışma forumlarında tartışmalara katılabilirsiniz ve görüşlerinizi Komisyon Üyelerinin veya Avrupa Parlamentosu Milletvekillerinin blog'larında yayınlatabilirsiniz. Ayrıca Komisyon ile veya Parlamento ile doğrudan, çevrimiçi veya ülkenizdeki ofisleri yoluyla irtibat kurabilirsiniz (ayrıntılar için arka iç kapağa bakınız).

Avrupa Birliği Avrupa insanına hizmet etmek için kurulmuştur ve geleceği de yaşamın farklı alanlarından gelen insanların aktif katılımıyla şekillenmelidir. AB'nin kurucuları bunun farkındaydı. 'Biz ülkeleri bir araya getirmiyoruz, halkları birleştiriyoruz', demişti Jean Monnet 1952'de. AB hakkında halkın farkındalığını arttırmak ve vatandaşların AB faaliyetlerine katılımını sağlamak, AB kurumlarının bugün karşı karşıya olduğu en büyük zorluk olmaya devam ediyor.

Özgürlük, güvenlik ve adalet Avrupası

[10]

- ▶ AB üye devletleri arasında iç sınırların açılması sıradan insanlar için çok somut bir fayda sağlamakta, sınır kontrollerine tabi olmadan serbestçe seyahat etme olanağı vermektedir.
- ▶ Ancak, bu iç dolaşım serbestliği, organize suçla, terörizmle, yasadışı göçle ve insan ve uyuşturucu kaçakçılığı ile etkili bir mücadele için AB'nin dış sınırlarındaki kontrollerin artırılmasıyla el ele gitmelidir.
- ▶ AB ülkeleri Avrupa'yı daha güvenli ve daha emniyetli yapmak için polislik ve adalet alanlarında işbirliği yapmaktadır.

Avrupa vatandaşları, Avrupa Birliği'nin her yerinde özgürce, şiddet veya zulüm korkusu olmadan yaşama hakkına sahiptir. Ne var ki uluslararası suç ve terör bugün Avrupalıların başlıca kaygıları arasındadır.

Açıktır ki, dolaşım özgürlüğü AB'nin her yerinde herkese aynı korumayı ve aynı adalet erişimini sağlamak demek olmalıdır. Bu nedenle, Antlaşmalarda birbiri ardına yapılan değişikliklerle, Avrupa Birliği yavaş yavaş tek bir 'özgürlük, güvenlik ve adalet alanı' haline getirilmektedir.

Bu alanlardaki AB eylem kapsamı yıllar içinde genişletilmiş, bu bağlamda Avrupa Zirvesi üç çerçeve program benimsemiştir: Tampere programı (1999-2004), Lahey programı (2005-09) ve Stockholm programı (2010-14). Tampere ve Lahey programları daha fazla güvenliği amaçlarken, Stockholm programı daha çok vatandaşların haklarının korunmasına odaklanmaktadır.

Bu alanlarda karar alma, Aralık 2009'da yürürlüğe giren Lizbon Antlaşması sayesinde çok daha etkili hale gelmiştir. O zamana kadar, üye devletler özgürlük, güvenlik ve adalet alanının yaratılması ve yönetilmesi ile ilgili tüm sorumluluğu kendilerine saklamıştı. Çalışmalar esas itibarıyla Konsey tarafından yapılıyor (hükümet bakanlarının görüşme ve anlaşmaları yoluyla), Komisyon'a ve Parlamento'ya ise çok küçük bir rol kalıyordu. Lizbon Antlaşması bunu değiştirmiştir: Konsey artık kararlarının çoğunu nitelikli çoğunluk usulüne göre almaktadır ve Parlamento karar alma sürecinin eşit bir ortağıdır.

I. AB İÇİNDE SERBEST DOLAŞMA VE AB'NİN DIŞ SINIRLARININ KORUNMASI

İnsanların AB içinde serbest dolaşımı üye devletler için güvenlik sorunları doğurmaktadır, zira bu ülkeler artık iç AB sınırlarını kontrol etmemektedir. Bunu telafi etmek için, AB'nin dış sınırlarında ekstra güvenlik önlemlerinin uygulanması gerekmektedir. Ayrıca, suçlular AB içinde dolaşma serbestliğini istismar edebileceğinden, ulusal polis güçlerinin ve yargı makamlarının sınır aşırı suçlarla mücadele için birlikte çalışması gerekmektedir.

Avrupa Birliği'nde seyahat edenler için hayatı kolaylaştırma yönündeki en önemli adımlardan biri, 1985 yılında, Lüksemburg'un Schengen adlı küçük bir sınır kasabasında Belçika, Fransa, Federal Alman Cumhuriyeti, Lüksemburg ve Hollanda hükümetleri tarafından imzalanan bir anlaşmayla atılmıştır. Bu ülkeler AB üyesi olmayan ülkelerle paylaştıkları sınırlardaki kontrolleri uyumlaştırmak ve ortak bir vize politikasını uygulamaya sokmak için, hangi ülke vatandaşı olursa olsun insanlar üzerindeki tüm sınır kontrollerini kaldırmak konusunda anlaşmıştır. Böylece bu ülkeler Schengen bölgesi olarak anılan, iç sınırların olmadığı bir alan yaratmıştır.

Schengen düzenlemeleri o tarihten beri AB Antlaşmalarının ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir ve Schengen bölgesi de zaman içinde genişlemiştir. 2010'da, Schengen kuralları Bulgaristan, Kıbrıs, İrlanda, Romanya ve İngiltere dışındaki tüm AB ülkeleri tarafından eksiksiz uygulanmaktadır. AB üyesi olmayan üç ülke — İzlanda, Norveç ve İsviçre — de Schengen bölgesindedir.

AB'nin 2004 ve 2007'de genişlemesiyle birlikte dış sınırlardaki kontrollerin sıkılaştırılması bir öncelik haline geldi. Merkezi Varşova'da olan Frontex adlı bir AB kuruluşu, dış sınır güvenliğiyle ilgili AB işbirliğinin yönetiminden sorumludur. Üye devletler bu kuruluşa ortak devriye faaliyetleri için botlar, helikopterler ve uçaklar ödünç verebilmektedir — örneğin Akdeniz'in hassas bölgelerinde. AB ayrıca bir Avrupa sınır koruma servisi kurmayı planlamaktadır.

AB'nin nüfusu yaşlandıkça doğru niteliklere sahip yasal göçmenler emek piyasasındaki boşluğu doldurmaya yardımcı olmaktadır.

II. SIĞINMA VE GÖÇ POLİTİKASI

Avrupa, yabancılara kucak açan ve tehlike ve zulümden kaçan mültecilere sığınma olanağı sunan insani geleneğinden gurur duymaktadır. Ancak bugün, AB hükümetleri iç sınırların olmadığı bir bölgede yasal ve yasadışı göçmenlerin giderek artan sayısı ile nasıl başa çıkacakları sorusuyla karşı karşıyadır.

AB hükümetleri kurallarını uyumlaştırmayı kabul etmiştir; buna göre, 2012'ye kadar, sığınma başvuruları Avrupa Birliği genelinde kabul edilen temel ilkelere uygun olarak işleme konabilecektir. Sığınmacıların kabulünde ve mülteci statüsünün verilmesinde uygulanacak minimum standartlar gibi bazı teknik tedbirler de benimsenmiştir.

Son yıllarda, Avrupa kıyılarına çok sayıda yasadışı göçmen gelmektedir ve bu sorunla başa çıkmak AB'nin öncelikler listesinin en tepesindedir. Üye hükümetleri insan kaçakçılığının önüne geçmek ve yasadışı göçmenlerin ülkelerine geri gönderilmesi konusunda ortak düzenlemeler üzerinde anlaşmaya varmak için birlikte çalışmaktadır. Aynı zamanda, yasal göç de ailenin yeniden bir araya getirilmesi, uzun süreli ikamet ve araştırma veya eğitim için Avrupa'ya gelmek isteyen AB dışı ülke vatandaşlarının kabulü hakkındaki AB kuralları çerçevesinde daha iyi koordine edilebilmektedir.

Avrupa gümrük görevlileri arasında işbirliği kaçakçılığı ve suçu azaltmaya yardımcı olmaktadır.

III. ULUSLARARASI SUÇLA MÜCADELE

İnsan kaçakçılığı ağıları işleten ve özellikle kadın ve çocuklar olmak üzere savunmasız insanları sömüren suç çeteleriyle mücadele, eşgüdümlü bir çaba gerektirmektedir.

Organize suç giderek daha sofistike hale gelmektedir ve faaliyetleri için Avrupa'daki veya uluslararası suç ağlarını düzenli olarak kullanmaktadır. Terör, dünyanın neresi olursa olsun büyük bir acımasızlıkla vurabileceğini açıkça göstermiştir.

Bu nedenle, Schengen bilgi sistemi (SIS) kurulmuştur. Schengen bilgi sistemi polis güçlerinin ve adli makamların hakkında tutuklama kararı veya suçlu iade talebi çıkarılmış olan insanlar ve sanat eserleri veya motorlu araç gibi çalıntı mallar hakkında bilgi alışverişinde bulunmasına olanak veren karmaşık bir veri tabanıdır. SIS II olarak bilinen yeni nesil veritabanı ise daha büyük bir kapasiteye sahip olacak ve yeni veri türlerinin depolanmasına olanak verecektir.

Suçluları yakalamanın en iyi yollarından biri, yasadışı yollarla elde ettikleri gelirlerin izini sürmektir. Bu nedenle ve suç ve terör örgütlerinin finansman yollarını kesmek için, AB kara para aklamanın önlenmesine dair mevzuatlar geliştirmiştir.

Son yıllarda kolluk kurumları arasında işbirliği alanındaki büyük ilerleme, Lahey merkezli bir AB organı olan ve polis ve gümrük görevlilerinin çalıştığı Europol'un kurulması olmuştur. Europol birçok uluslararası suç türüyle mücadele etmektedir: uyuşturucu kaçakçılığı, çalıntı araç ticareti, insan kaçakçılığı ve yasadışı göç şebekeleri, kadın ve çocukların cinsel sömürüsü, pornografi, sahtecilik, radyoaktif ve nükleer madde kaçakçılığı, terör, para aklama ve Euro sahteciliği gibi.

IV. ‘AVRUPA YARGI ALANI’NA DOĞRU

Şu anda Avrupa Birliği’nde her biri kendi ulusal sınırları içinde yan yana işleyen birçok farklı yargı sistemi bulunmaktadır. Ancak uluslararası suç ve terör milli sınır tanımaz. İşte bu nedenle, AB’nin vatandaşları için yüksek düzey koruma garanti edebilmek ve bu alanda uluslararası işbirliğini iyileştirmek için terör, uyuşturucu kaçakçılığı ve sahtecilikle mücadeleyle yönelik bir ortak çerçeveye ihtiyacı vardır. AB ayrıca farklı ülkelerdeki mahkemeler arasındaki işbirliğinin belli suç fiillerinin farklı tanımları nedeniyle aksamaması için bir ortak ceza adaleti politikasına da ihtiyaç duymaktadır.

Bu alanda pratik işbirliğinin başlıca örneği 2003 yılında Lahey’de kurulan bir merkezi koordinasyon yapısı olan Eurojust’dır. Eurojust’ın amacı ulusal soruşturma ve kovuşturma makamlarının birden fazla AB ülkesini ilgilendiren suç soruşturmalarında birlikte çalışmasına olanak vermektir. Eurojust temelinde bir Avrupa Savcılık Ofisi kurulması mümkündür — şayet Konsey (ya da en az dokuz üye devlet) bu yönde karar verirse. Böyle bir durumda savcının görevi AB’nin mali çıkarları aleyhine işlenen suçları soruşturmak ve kovuşturmak olacaktır.

Pratik sınır aşırı işbirliğinin bir başka örneği de Ocak 2004’den beri işlerliği olan Avrupa tutuklama emridir. Bunun uzun süren suçlu iade prosedürlerinin yerini alması beklenmektedir.

Medeni hukuk alanında, AB boşanma, yasal ayrılık, çocuğun velayeti ve nafaka talepleri ile ilgili sınır aşırı davalarda mahkeme kararlarının uygulanmasına yardımcı olmak için bir mevzuat benimsemiştir. Amaç bir ülkede verilen mahkeme hükümlerinin diğer bir ülkede de geçerli olmasını sağlamaktır. AB borç tahsili veya iflas gibi küçük ve muhalefetsiz sınır aşırı hukuk davalarında çözümü basitleştirmek ve hızlandırmak için ortak usuller oluşturmuştur.

- ▶ Avrupa Birliği ticaret müzakereleri gibi uluslararası ilişkilerde tek bir sesle konuştuğunda dünya sahnesinde daha fazla etkiye sahiptir. Bunun başarılmasına yardımcı olmak ve AB'nin uluslararası profilini yükseltmek için, 2009'da Avrupa Zirvesi bir daimi Başkana kavuşturulmuş ve ilk Dışişleri ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi atanmıştır.
- ▶ Savunma alanında, her bir ülke ister tarafsız ister NATO üyesi olsun bağımsızdır. Ancak, AB üye devletleri barış görevleri için askeri işbirliğini geliştirmektedir.
- ▶ AB uluslararası ticarete büyük bir oyuncudur ve açık pazarları ve kurallara dayanan bir ticaret sistemini sağlamak için Dünya Ticaret Örgütü (WTO) bünyesinde çalışmaktadır.
- ▶ Tarihsel ve coğrafi nedenlerden dolayı, AB Afrika'ya özellikle yakın ilgi göstermektedir (kalkınma yardımı politikaları, ticaret imtiyazları, gıda yardımı ve insan haklarına saygının desteklenmesi yoluyla).

Ekonomik, ticari ve parasal açıdan, Avrupa Birliği başlıca dünya güçlerinden biri haline gelmiştir. Hatta bazen AB'nin bir ekonomi devi haline geldiği ancak siyasi bir cüce kaldığı söylenmektedir. Bu bir abartıdır. Avrupa Birliği Dünya Ticaret Örgütü (WTO) gibi uluslararası kuruluşlarda ve Birleşmiş Milletler'in (BM) uzmanlaşmış kurumlarında ve ayrıca çevre ve kalkınmayla ilgili dünya zirvelerinde kayda değer bir nüfuza sahiptir.

Yine de, diplomatik ve siyasi açıdan AB ve üyelerinin başlıca dünya sorunları üzerinde tek sesle konuşabilmek için daha uzun bir yol kat etmesi gerektiği doğrudur. Dahası, askeri savunma (milli egemenliğin köşe taşı) ulusal hükümetlerin elindedir ve bu hükümetler de bağlarını NATO gibi ittifaklar içinde inşa etmektedir.

I. ORTAK DIŞİŞLERİ VE GÜVENLİK POLİTİKASI

(a) Bir Avrupa diplomatik servisinin kurulması

Ortak dışişleri ve güvenlik politikası (CFSP) ve Avrupa güvenlik ve savunma politikası (ESDP) AB'nin başlıca dış politika görevlerini tanımlamaktadır. Maastricht (1992), Amsterdam (1997) ve Nice (2001) Antlaşmalarıyla kabul edilen bu politikalar AB'nin 'ikinci sütununu' oluşturmuştur — eylemin hükümetler arası anlaşmayla kararlaştırıldığı ve Komisyon ile Parlamento'nun sadece küçük bir rol oynadığı bir politika alanı. Bu alandaki kararlar oybirliğiyle alınmaktadır, ancak devletler bireysel olarak çekimser oy kullanabilmektedir. Lizbon Antlaşması AB yapısındaki 'sütunları' ortadan kaldırmışsa da, güvenlik ve savunma konularının nasıl kararlaştırılacağına bir değişiklik yapmamıştır. Ancak, Antlaşma politikanın adını ESDP'den CSDP'ye değiştirmiştir — ortak güvenlik ve savunma politikası. Antlaşma ayrıca Dışişleri ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi makamını yaratarak CFSP'nin profilini yükseltmiştir.

1 Kasım 2009'dan beri bu makamda aynı zamanda Avrupa Komisyonu Başkan Yardımcısı da olan İngiliz Catherine Ashton oturmaktadır. Yüksek Temsilci'nin görevi uluslararası kuruluşlarda ve konferanslarda AB adına hareket etmek ve AB'nin kolektif görüşünü temsil etmektir. Yüksek Temsilciye bir anlamda AB'nin diplomatik servisi olan ve binlerce AB görevlisi ve ulusal görevliden oluşan Avrupa Dış Eylem Servisi yardımcı olmaktadır.

AB dışışleri politikasının amacı, özünde, güvenliği, istikrarı, demokrasiyi ve insan haklarına saygıyı sağlamaktır — sadece kendi çevresinde (örneğin Balkanlar) değil, aynı zamanda Afrika, Ortadoğu ve Kafkaslar gibi dünyanın diğer sıcak noktalarında da. Dışışleri politikasının başlıca aracı seçim gözlem görevleri, insani yardım ve kalkınma yardımı gibi şeyleri kapsayan ‘yumuşak güçtür’. 2009’da, AB çoğu Afrika’da olmak üzere 30 ülkeye 900 milyon Euro değerinde insani yardım bağışlamıştır. AB dünyanın kalkınma yardımlarının %60’ını sağlamakta ve dünyanın en muhtaç ülkelerine yoksullukla mücadele, insanların doyurma, doğal afetlerden korunma, içme suyuna erişim ve hastalıklarla mücadele konusunda yardımcı olmaktadır. AB aynı zamanda bu ülkeleri hukukun üstünlüğüne saygı göstermeye ve pazarlarını uluslararası ticarete açmaya aktif olarak teşvik etmektedir. Komisyon ve Avrupa Parlamentosu, yardımların hesap verebilirlik ilkesine uygun şekilde sağlanması ve uygun şekilde kullanılması ve yönetilmesi konusunda titiz davranmaktadır.

Peki, AB bu ‘yumuşak güç’ diplomasinin ötesine geçmeye hazır ve istekli midir? Bu, önümüzdeki yıllarda bizi bekleyen başlıca zorluktur. Çoğu zaman, başlıca uluslararası meseleler (Ortadoğu barış süreci, Irak, terörizm, Rusya, İran ve Küba ile ilişkiler vb) hakkında Avrupa Zirvesi’nden çıkan ortak beyanatlar ve ortak pozisyonlar en düşük ortak paydanın bir ifadesi olmaktan öteye gitmemektedir. Bu arada, büyük üye devletler kendi bireysel diplomatik rollerini oynamaya devam etmektedir. Ancak Avrupa Birliği sadece tek bir sesle konuştuğu zaman küresel bir oyuncu olarak görülmektedir. İtibarını ve nüfuzunu arttırmak istiyorsa, AB’nin ekonomik kudretini ve ticaret gücünü ortak güvenlik ve savunma politikasının istikrarlı bir uygulamasıyla birleştirmesi gerekmektedir.

(b) Ortak güvenlik ve savunma politikasının (CSDP) somut başarıları

2003’den bu yana, Avrupa Birliği kriz yönetim operasyonları gerçekleştirme kapasitesine sahiptir; zira üye devletler bu tür operasyonları gerçekleştirmesi için kendi güçlerinin bir kısmını gönüllü olarak AB’nin emrine amade kılmaktadır.

Operasyonların yürütülmesiyle ilgili sorumluluk bir dizi siyasi-askeri organa aittir: Politika ve Güvenlik Komitesi (PSC), AB Askeri Komitesi (EUMC), Sivil Kriz Yönetimi Komitesi (Civcom) ve Avrupa Birliği Askeri Personeli (EUMS). Bu organlar Konsey’e hesap verir ve merkezleri Brüksel’dedir.

Ortak güvenlik ve savunma politikasının özünü oluşturan işte bu araçlardır. Bunlar AB’nin kendisi için belirlediği görevleri yerine getirmesine olanak verir — insani yardım ve barış tesis etme veya koruma misyonları. Bu misyonlar NATO tarafından yapılan işlerin tekrar yapılmasına neden olmamalıdır ve bu da NATO ve AB arasında üzerinde anlaşmaya varılan ‘Berlin Plus’ düzenlemeleriyle garanti altına alınmaktadır. Berlin Plus Avrupa Birliği’ne NATO’nun lojistik kaynaklarına (tespit, iletişim, komuta ve ulaştırma için) erişim olanağı vermektedir.

2003'den bu yana, Avrupa Birliği 22 askeri operasyon ve sivil misyon gerçekleştirmiştir. Bunlardan ilki, AB askerlerinin NATO glerinin yerini aldığı Bosna-Hersek'te olmuştur. Avrupa bayrağı altında yapılan bu misyon ve operasyonlar  kıtada gerçekleştirilmiştir veya gerçekleştirilmektedir. Bunlar arasında ad ve Orta Afrika Cumhuriyeti'ndeki EUFOR misyonu, Eunavfor'un Aden Körfezi'nde Somalili korsanlara karşı yürüttüğü 'Atalanta' operasyonu, Kosova'da hukukun üstünlüğünün sağlam bir şekilde yerleştirilmesine yardımcı olmayı amaçlayan EULEX misyonu ve Afgan polisinin eğitimine yardımcı olmak üzere Afganistan'da gerçekleştirilen EUPOL misyonu yer almaktadır.

AB, Somali kıyılarında korsanlarla mücadele amaçlı bu gle olduğu gibi sivil ya da askeri barış koruma operasyonları düzenlemektedir.

Askeri teknoloji daha sofistike ve daha pahalı hale geldikçe, AB hükümetleri silah üretimi konusunda birlikte çalışmayı giderek daha gerekli görmektedir — zellikle de mali krizi atlatmak için kamu harcamalarını azaltmaya çalıştıkları bugünlerde. Dahası, eğer silahlı kuvvetleri Avrupa dışında ortak görevlerde birlikte yer alacaksa, sistemlerinin birlikte çalışabilir, ekipmanlarının ise yeterince standardize olması zorunludur. İşte bu nedenle, Haziran 2003'te Selanik'te toplanan Avrupa Zirvesi AB'nin askeri kabiliyetlerinin geliştirilmesine yardımcı olmak için bir Avrupa Savunma Ajansı (EDA) kurmaya karar vermiştir. Ajans resmen 2004 yılında kurulmuştur.

II. DÜNYAYA AÇIK BİR TİCARET POLİTİKASI

Bir ticari güç olarak sahip olduğu önem, Avrupa Birliği'ne kayda değer bir uluslararası nüfuz vermektedir. AB, 153 üyeli Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) kural temelli sistemini desteklemektedir. Bu sistem, uluslararası ticarette belli bir dereceye kadar yasal kesinlik ve şeffaflık sağlamaktadır. WTO, ihracatçıların rakiplerine karşı yarışırken başvurduğu damping (maliyetin altına satmak) gibi adil olmayan uygulamalara karşı üyelerinin kendilerini savunabilecekleri koşulları belirler. Örgüt ayrıca iki ya da daha fazla ticaret ortağı arasında çıkan ihtilafların çözümü için bir usul de sağlar.

2001'den beri, 'Doha turu' görüşmeleri yoluyla, AB dünya ticaretinin önünü açmanın yollarını aramaktadır. Görüşmeler zorlu geçse de, AB mali ve ekonomik krizin ertesinde dünya ticaretindeki bir daralmanın gerilemeyi tam bir bunalıma dönüştüreceğine inanmayı sürdürmektedir.

AB'nin ticaret politikası kalkınma politikasıyla yakından bağlantılıdır. 'Genelleştirilmiş tercihler sistemi' (GSP) altında, AB geçiş sürecindeki ekonomilerden ve gelişmekte olan ülkelerden gelen ithalatların çoğu için AB pazarına gümrük vergisiz veya indirimli oranlardan tercihli erişim olanağı tanımıştır. Dünyanın en yoksul 49 ülkesi için sunulan kolaylıklar bunları da aşmaktadır. Silah tek istisna olmak üzere bu ülkelerin tüm ihracatları AB pazarına gümrüksüz girmektedir.

Ancak AB'nin ABD veya Japonya gibi gelişmiş ülkeler arasında yer alan başlıca ticaret ortaklarıyla spesifik ticaret anlaşmaları yoktur. Bu ticari ilişkiler WTO mekanizmaları yoluyla yürütülmektedir. ABD ve AB eşitlik ve ortaklığı temel alan ilişkiler geliştirme arayışındadır. Barack Obama'nın ABD başkanlığına seçilmesinin ardından, AB liderleri daha yakın Atlantik-aşırı bağlar için çağrı yapmaktadır. Nisan 2009'da Londra'da yapılan G-20 toplantısında, AB ve ABD küresel mali sistemin daha iyi düzenlenmesine ihtiyaç olduğunda anlaşmıştır.

AB, dünya Ticaret Örgütü'nün çok taraflı çerçevesinde ticaretin gelişimini ve pazarların açılmasını teşvik etmektedir.

Avrupa Birliği Çin'den Hindistan'a ve Orta ve Güney Amerika'ya kadar dünyanın diğer bölgelerindeki yükselen güçlerle de ticaretini arttırmaktadır. Bu ülkelerle yapılan ticaret anlaşmaları ayrıca teknik ve kültürel işbirliğini de içermektedir. Çin AB'nin en önemli ikinci (ABD'den sonra) ticaret ortağı ve en büyük ithalat tedarikçisi haline gelmiştir (2009'da, AB'nin ithalatlarının %17'den fazlası Çin'den gelmiştir). Avrupa Birliği Rusya'nın ana ticaret ortağı ve en büyük yabancı yatırım kaynağıdır. Ticaret dışında, AB-Rus ilişkilerindeki başlıca meseleler özellikle gaz olmak üzere enerji arz kaynaklarının güvenliği gibi sınır ötesi- konularla ilgilidir.

III. AFRIKA

Avrupa ile Alt Sahra Afrika arasındaki ilişkiler hayli gerilere dayanmaktadır. 1957 Roma Antlaşması uyarınca, o zamanlar üye devletlerin kolonileri veya deniz aşırı toprakları olan bölgeler Topluluğun kısmi ortakları olmuştur. 1960'ların başında başlayan dekolonizasyon, bu bağı bağımsız ülkeler arasındaki farklı bir ortaklığa dönüştürmüştür.

2000 yılında Benin'in başkenti Cotonou'da imzalanan Cotonou Anlaşması, AB'nin kalkınma politikasında yeni bir aşamaya işaret ediyordu. Avrupa Birliği ile Afrika, Karayipler ve Pasifik (ACP) ülkeleri arasında imzalanan bu anlaşma, gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler arasında şimdiye kadar yapılmış en azimli ve en kapsamlı ticaret ve yardım anlaşmasıdır. 1975'te Togo'nun başkenti Lomé'de imzalanan Lomé Sözleşmesi'yle devam eden Anlaşma daha sonra düzenli aralıklarla güncellenmiştir.

Bu Anlaşma daha öncekilere göre bir hayli ileri gitmektedir; çünkü pazar erişimine dayalı ticaret ilişkilerinden başlamış ve daha geniş kapsamlı ticaret ilişkilerine ulaşmıştır. Anlaşma ayrıca insan hakları istismarlarıyla başa çıkmak için yeni prosedürler getirmektedir.

Avrupa Birliği en az gelişmiş ülkelere özel ticaret imtiyazları tanımıştır; bu ülkelerin, 39'u Cotonou Anlaşması'na imza atmıştır. 2005'den bu yana, bu ülkeler neredeyse her türlü ürünü AB'ye tamamen gümrüksüz ihraç edebilmektedir. 2009'da, AB 77 ACP ülkesine sağlık, su, iklim değişikliği ve barışın korunması alanlarında 2,7 milyar Euro yardım sağlamayı kabul etmiştir.

Avrupa'nın geleceğinde neler var?

[12]

- ▶ 'Avrupa birdenbire ve tek bir plana göre oluşturulamaz. Önce fiili bir dayanışmayı yaratacak olan somut kazanımlarla kurulacaktır'.
- ▶ 1950 tarihli bu beyan bugün doğruluğunu hala korumaktadır. Ama önümüzdeki yıllarda Avrupa'yı bekleyen büyük zorluklar neler?

‘Avrupa birdenbire ve tek bir plana göre oluşturulamaz. Önce fiili bir dayanışmayı yaratacak olan somut kazanımlarla kurulacaktır’. 9 Mayıs 1950 günü Avrupa bütünleşme projesini başlatan ünlü Bildirgesinde Robert Schuman böyle diyordu. Aradan altmış yıl geçmesine rağmen, Schuman’ın sözleri hala doğru olmayı sürdürüyor. Avrupa’nın halkları ve ulusları arasındaki dayanışma, değişen bir dünyanın getirdiği yeni zorluklarla başa çıkmak için sürekli uyarlanmalıdır. Tek pazarın 1990’ların başlarında tamamlanması büyük bir başarıydı- ama yeterli değildi. Pazarın etkili bir şekilde işlemlerini sağlamak için Euro’nun icat edilmesi gerekti — ve Euro 1999’da görüğe çıktı. Euro’nun yönetimini ve fiyat istikrarını sağlamak için Avrupa Merkez Bankası kuruldu: ancak 2008–09 mali krizi ve 2010’un borç krizi, Euro’nun küresel spekülasyonların saldırılarına karşı savunmasız olduğunu gösterdi. Gerekli olan, ECB’ye ek olarak, ulusal ekonomi politikalarının koordinasyonudur — hâlihazırda Eurogroup tarafından sağlanmakta olandan çok daha yakın bir koordinasyon. Hal böyleyken, AB yakında gerçek anlamda paylaşılan bir ekonomik yönetim için planlar ortaya atacak mı dersiniz?

Avrupa bütünleşmesinin büyük mimarı Jean Monnet, 1976 anılarını şu sözlerle bitiriyordu: ‘Geçmişin egemen devletleri şimdinin sorunlarını artık çözemiyor: kendi ilerlemelerini sağlamaktan, kendi geleceklerini kontrol etmekten acizler. Ve Topluluğun kendisi de yarının örgütlü dünyasına giden yolda bir aşamadan ibarettir.’ Bugünün küresel ekonomisi göz önüne alındığında, Avrupa Birliği’ni artık siyasi ilgililiği kalmamış bir kurum olarak mı görmeliyiz? Yoksa aynı değerleri ve çıkarları paylaşan yarım milyar Avrupalının tam potansiyelini nasıl ortaya çıkarabileceğimizi mi sormalıyız kendimize?

Avrupa Birliği çok yakında 30’dan fazla üye devlete sahip olacak; bu devletlerin hepsi çok farklı tarihlerden, dillerden ve kültürlerden geliyor. Farklı ulusların oluşturduğu böylesine çeşitlilikli bir aile ortak bir siyasi ‘kamusal alan’ yaratabilir mi dersiniz? Bu ailenin vatandaşları hem kendi ülkelerine, bölgelerine ve yerel topluluklarına derinden bağlı kalıp hem de ortak bir ‘Avrupalı olma’ duygusu geliştirebilirler mi? Bugünün üye devletleri İkinci Dünya Savaşı’nın yıkıntılarından doğan ilk Avrupa Topluluğu’nun (AKÇT) izinden giderlerse belki bunu başarabilirler. Topluluğun ahlaki meşruluğu, öncenin düşmanları olan devletler arasında uzlaşma ve barışın sağlanmasına dayanıyordu. Büyük küçük tüm üye devletlerin eşit haklara sahip olması ve azınlıklara saygı göstermesi ilkesini benimsiyordu.

AB'nin üye devletlerinin ve halklarının aynı şeyi isteyeceğini iddia ederek Avrupa bütünleşmesini daha da ilerletmek mümkün olacak mı? Yoksa AB liderleri üye devletlerin geçici (ad hoc) gruplarının tek başlarına şu ya da bu yönde adım atabildiği 'güçlendirilmiş işbirliği' düzenlemelerinden daha fazla yararlanmayı mı seçecek? Bu tür düzenlemelerin çoğaltılması, her bir üye devletin belli bir politikayı izleyip izlememe veya belli bir kurumun parçası olup olmamayı seçmede özgür olduğu bir à la carte veya 'değişken geometrili' Avrupa yaratabilir. Bu çözüm cazip bir şekilde basit görünse de, hem kısa hem uzun vadede, üye devletlerinin ortak çıkarlarını önceden tahmin ederek çalışan AB'nin sonunun başlangıcı olacaktır. AB, dayanışma kavramına dayanmaktadır — bu da hem maliyetlerin hem de avantajların paylaşılması demektir. Bu, ortak kurallara ve ortak politikalara sahip olmak demektir. Muafiyetler, derogasyonlar ve çekilmeler istisnai ve kısa süreli olmalıdır. Geçiş düzenlemeleri ve kademeli uygulama dönemleri gerekli olabilir; ancak tüm devletler aynı kurallara uymadığı sürece ve aynı hedeflere ulaşmak için çalışmadığı sürece, dayanışma yıkılır ve güçlü ve birleşmiş bir Avrupa'da olmanın avantajları da kaybedilmiş olur.

Küreselleşme, Avrupa'yı sadece geleneksel rakipleriyle (Japonya ve ABD) değil, aynı zamanda Brezilya, Çin ve Hindistan gibi hızla yükselen ekonomilerle de rekabet etme mecburiyetinde bırakmaktadır. Peki, Avrupa sosyal ve çevre standartlarını korumak için tek pazarına erişimi kısıtlamaya devam edebilir mi? Böyle yapsa bile, uluslararası rekabetin acımasız- gerçeklerinden kaçış söz konusu olmayacaktır. Tek çözüm, Avrupa'nın dünya sahnesinde birlik olarak hareket eden ve tek bir sesle konuşarak çıkarlarını koruyan gerçek bir küresel oyuncu haline gelmesidir. Bu yönde ilerleme ise ancak politik birleşmeye doğru ilerlemekle sağlanabilir. Avrupa Zirvesi Başkanı, Komisyon Başkanı ve Dışişleri ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi birlikte AB'ye güçlü ve tutarlı bir liderlik sağlamalıdır.

Aynı zamanda, AB daha demokratik hale gelmek zorundadır. Avrupa Parlamentosu — ki her bir yeni antlaşmayla daha da büyük yetkilerle donatılmıştır — her beş yılda bir herkesin oy kullanma hakkına sahip olduğu genel seçimlerle doğrudan seçilmektedir. Ancak bu seçimlerde fiilen oy kullanan nüfusun yüzdesi ülkeden ülkeye değişmektedir ve katılım çoğu zaman düşük kalmaktadır. AB kurumlarının ve ulusal hükümetlerin karşısındaki zorluk, halkı bilgilendirmenin ve halkla iletişim kurmanın (eğitim, STK'lar yoluyla vb) daha iyi yollarını bulmak ve böylece AB vatandaşlarının siyasi gündemi şekillendirebilecekleri bir ortak Avrupa kamusal alanının oluşmasını desteklemektir.

Avrupalıların yarınları için bugün birlikte çalışmaları gerekiyor.

Son olarak, Avrupa uluslararası ilişkilerde tüm ağırlığını ortaya koymalıdır. AB'nin en güçlü yönlerinden biri, Avrupa değerlerini sınırlarının ötesine yayabilme yetisidir. İnsan haklarına saygı, hukukun üstünlüğünün muhafaza edilmesi, çevrenin korunması ve sosyal pazar ekonomisinde sosyal standartların korunması gibi değerler. Şu anda sahip olduğu kusurlarla, AB'nin insanlığın geri kalanı için parlak bir model olduğunu iddia etmesi söz konusu olamaz. Ancak Avrupa ne ölçüde başarılı olursa, diğer ülkeler de onu o ölçüde örnek olarak görecektir. Önümüzdeki yıllarda AB için neler başarı sayılabilir? Kamu finansmanlarını yeniden dengelemek. Nüfusunun yaşlanması sorunuyla bir sonraki kuşağı adaletsizce -cezalandırmadan- başa çıkabilmek. Özellikle biyoteknoloji olmak üzere bilimsel ve teknolojik ilerlemenin getirdiği büyük zorluklara etik yanıtlar bulmak. Vatandaşlarının özgürlüklerinden ödün vermeden onların güvenliğini sağlamak. Eğer bunları yapabilirse, Avrupa saygı görmeye devam edecek ve dünyanın geri kalanı için bir ilham kaynağı olmayı sürdürecektir.

Avrupa'nın bütünleşme sürecinde önemli tarihler

- 1950 **9 Mayıs** – Fransız Dışışleri Bakanı Robert Schuman, Jean Monnet'nin fikirlerinden yola çıkarak oluşturduğu tekliflerin yer aldığı önemli bir konuşma yapar. Konuşmasında, Fransa ve Federal Alman Cumhuriyeti'nin diğer Avrupa ülkelerinin de katılacağı yeni bir kuruluş bünyesinde kömür ve çelik kaynaklarını tek bir havuzda toplayabileceği teklifini getirir.
- 1951 **18 Nisan** – Paris'te, altı ülke — Belçika, Federal Alman Cumhuriyeti, Fransa, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda — Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu'nu (AKÇT) kuran Antlaşma'yı imzalar. Antlaşma, 50 yıllık bir dönem için 23 Temmuz 1952'de yürürlüğe girer.
- 1955 **1–2 Haziran** – Messina'da yapılan bir toplantıda, altı ülkenin dışışleri bakanları Avrupa bütünleşmesini bir bütün olarak ekonomiyi de kapsayacak şekilde genişletmeye karar verir.
- 1957 **25 Mart** – Roma'da, altı ülke Avrupa Ekonomik Topluluğu'nu (AET) ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu'nu (Euratom) kuran Antlaşmaları imzalar. Antlaşmalar 1 Ocak 1958'de yürürlüğe girer.
- 1960 **4 Ocak** – İngiltere'nin önerisiyle, AET üyesi olmayan bir dizi Avrupa ülkesini içeren Avrupa Serbest Ticaret Birliği (EFTA) Stockholm Sözleşmesi'yle kurulur.
- 1963 **20 Temmuz** – Yaoundé'de, AET ve 18 Afrika ülkesi arasında bir ortaklık anlaşması imzalanır.
- 1965 **8 Nisan** – Üç Topluluğun (AKÇT, AET ve Euratom) yürütme organlarını birleştiren ve tek bir Konsey ve tek bir Komisyon kuran bir Antlaşma imzalanır. Antlaşma 1 Temmuz 1967'de yürürlüğe girer.
- 1966 **29 Ocak** – 'Lüksemburg uzlaşması': Patlak veren bir siyasi krizin ardından, Fransa bir kez daha Konsey toplantılarına katılmayı kabul eder; karşılığında 'çok önemli çıkarların' söz konusu olduğu durumlarda oybirliği kuralının korunması konusunda anlaşmaya varılır.
- 1968 **1 Temmuz** – Üye devletler arasında sanayi ürünlerinden alınan gümrük vergileri, planlanan tarihten 18 ay önce tamamen kaldırılır ve bir ortak dış tarife benimsenir.
- 1969 **1–2 Aralık** – Lahey Zirvesi'nde, AET'nin siyasi liderleri Avrupa bütünleşmesini daha da ilerletmeye karar verir.
- 1970 **22 Nisan** – Lüksemburg'da, Avrupa Toplulukları'nın 'kendi kaynaklarından' giderek daha fazla finanse edilmesine olanak veren ve Avrupa Parlamentosu'nun denetim yetkilerini genişleten bir Antlaşma imzalanır.
- 1973 **1 Ocak** – Danimarka, İrlanda ve İngiltere Avrupa Toplulukları'na katılarak toplam üye sayısını dokuza çıkarır. Konuyu referanduma götüren Norveç dışarıda kalmaya karar verir.

- 1974 **9–10 Aralık** – Paris Zirvesi’nde, dokuz üye devletin siyasi liderleri Avrupa Zirvesi olarak yılda üç kez toplanmaya karar verir. Liderler ayrıca Avrupa Parlamentosu için doğrudan genel seçimlere yeşil ışık yakar ve Avrupa Bölgesel Kalkınma Fonu’nu kurma konusunda anlaşmaya varır.
- 1975 **28 Şubat** – Lomé’de, AET ve 46 Afrika, Karayip ve Pasifik (ACP) ülkesi arasında bir sözleşme (Lomé I) imzalanır.
- 22 Temmuz – Avrupa Parlamentosu’na bütçe üstünde daha fazla yetki veren ve Avrupa Sayıştay’ını kuran antlaşma imzalanır. Antlaşma 1 Haziran 1977’de yürürlüğe girer.
- 1979 **7–10 Haziran** – 410 sandalyeli Avrupa Parlamentosu için ilk doğrudan seçimler yapılır.
- 1981 **1 Ocak** – Yunanistan Avrupa Toplulukları’na katılarak üye sayısını 10’a çıkarır.
- 1984 **14 ve 17 Haziran** – Avrupa Parlamentosu için ikinci doğrudan genel seçimler.
- 1985 **7 Ocak** – Jacques Delors Komisyon Başkanı olur (1985–95).
- 14 Haziran** – Avrupa Toplulukları’nın üye devletleri arasında sınır kontrollerini ortadan kaldırmak amacıyla Schengen Anlaşması imzalanır.
- 1986 **1 Ocak** – İspanya ve Portekiz Avrupa Toplulukları’na katılarak üye sayısını 12’ye çıkarır.
- 17 ve 28 Şubat** – Avrupa Tek Senedi, Lüksemburg ve Lahey’de imzalanır. Senet 1 Temmuz 1987’de yürürlüğe girer.
- 1989 **15 ve 18 Haziran** – Avrupa Parlamentosu için üçüncü doğrudan genel seçimler.
- 9 Kasım** – Berlin Duvarının yıkılışı.
- 1990 **3 Ekim** – Almanya’nın birleşmesi.
- 1991 **9–10 Aralık** – Maastricht’de toplanan Avrupa Zirvesi bir Avrupa Birliği Antlaşması imzalar. Antlaşma bir ortak dışişleri ve güvenlik politikası, adalet ve içişlerinde daha yakın işbirliği ve tek bir para birimi dahil ekonomik ve parasal bir birliğin oluşturulması için temelleri atar.
- 1992 **7 Şubat** – Avrupa Birliği Antlaşması Maastricht’de imzalanır. Antlaşma 1 Kasım 1993’de yürürlüğe girer.
- 1993 **1 Ocak** – Tek pazar kurulur.
- 1994 **9 ve 12 Haziran** – Avrupa Parlamentosu için dördüncü doğrudan genel seçimler.

1995

1 Ocak – Avusturya, Finlandiya ve İsveç AB'ye katılır, üye sayısı 15'e çıkar. Norveç yine referanduma gider ve dışarıda kalmaya karar verir.

23 Ocak – Jacques Santer başkanlığında yeni bir Avrupa Komisyonu göreve başlar (1995–99).

27–28 Kasım – Barcelona'daki Avrupa-Akdeniz Konferansı AB ile Akdeniz'in güney kıyılarındaki ülkeler arasında yeni bir ortaklık başlatır.

1997

2 Ekim – Amsterdam Antlaşması imzalanır. Antlaşma 1 Mayıs 1999'da yürürlüğe girer.

1998

30 Mart – Yeni aday ülkeler (Kıbrıs, Malta ve 10 orta ve doğu Avrupa ülkesi) için katılım süreci başlar.

1999

1 Ocak – Onbir AB ülkesi Euro'yu benimser, mali piyasalarda kullanıma giren Euro nakit dışı işlemlerde bu ülkelerin ulusal para birimlerinin yerini alır. Para politikasının sorumluluğunu Avrupa Merkez Bankası alır. 1 Ocak 2001'de, Yunanistan Euro'yu benimseyen 12'nci ülke olur.

10 ve 13 Haziran – Avrupa Parlamentosu için beşinci doğrudan genel seçimler.

15 Eylül – Romano Prodi başkanlığında yeni Avrupa Komisyonu göreve başlar (1999–2004).

15–16 Ekim – Tampere'de gerçekleştirilen Avrupa Zirvesi AB'yi bir özgürlük, güvenlik ve adalet alanı yapmaya karar verir.

2000

23–24 Mart – Lizbon'da toplanan Avrupa Zirvesi AB'de istihdamın artırılması, ekonominin modernleştirilmesi ve bilgi temelli bir Avrupa'da sosyal uyumun güçlendirilmesi için yeni bir strateji çizer.

7–8 Aralık – Nice'de toplanan Avrupa Zirvesi Birliğin genişlemeye hazır olabilmesi için AB'nin karar alma sisteminde değişiklik yapan yeni bir antlaşma metni üzerinde anlaşmaya varır. Avrupa Parlamentosu Başkanı, Avrupa Zirvesi Başkanı ve Avrupa Komisyonu Başkanı, Avrupa Birliği Temel Haklar Şartı'nı resmen ilan eder.

2001

26 Şubat – Nice Antlaşması imzalanır. Antlaşma 1 Şubat 2003'te yürürlüğe girer.

14–15 Aralık – Laeken Avrupa Zirvesi: AB'nin geleceğine dair bir bildirge kabul edilir. Bu, AB'de yapılacak büyük reformlar için ve Avrupa Anayasası taslağını hazırlayacak bir Konvansiyonun (Valéry Giscard d'Estaing başkanlığında) oluşturulması için yolu açar.

2002

1 Ocak – Euro banknotları ve madeni paraları Euro bölgesindeki 12 ülkede tedavüle girer.

2003

10 Temmuz – Avrupa'nın Geleceği Konvansiyonu taslak Avrupa Anayasası üzerindeki çalışmasını tamamlar.

- 2004** *1 Mayıs* – Kıbrıs, Çek Cumhuriyeti, Estonya, Macaristan, Letonya, Litvanya, Malta, Polonya, Slovakya ve Slovenya Avrupa Birliği'ne katılır.
- 10 ve 13 Haziran* – Avrupa Parlamentosu için altıncı doğrudan genel seçimler.
- 29 Ekim* – Avrupa Anayasası, Roma'da 25 Devlet ve Hükümet başkanı tarafından imzalanır.
- 22 Kasım* – José Manuel Barroso başkanlığındaki yeni Avrupa Komisyonu göreve başlar.
- 2005** *29 Mayıs ve 1 Haziran* – Fransa'da yapılan referandumda seçmenler Anayasayı reddeder, üç gün sonra Hollanda'da yapılan referandumda da seçmenlerden hayır oyu çıkar.
- 3 Ekim* – Türkiye ve Hırvatistan ile katılım müzakereleri başlar.
- 2007** *1 Ocak* – Bulgaristan ve Romanya Avrupa Birliği'ne katılır. Slovenya Euro'yu benimseyen 13'üncü ülke olur.
- 13 Aralık* – Lizbon Antlaşması imzalanır
- 2008** *1 Ocak* – Kıbrıs ve Malta Euro'yu benimseyen 14 ve 15'inci ülkeler olur.
- 2009** *1 Ocak* – Slovakya Euro'yu benimseyen 16'ncı ülke olur.
- 4–7 Haziran* – Avrupa Parlamentosu için yedinci doğrudan genel seçimler.
- 2 Ekim* – İrlanda'da yapılan referandumda Lizbon Antlaşması onaylanır.
- 1 Aralık* – Lizbon Antlaşması yürürlüğe girer.
Herman Van Rompuy Avrupa Zirvesi'nin başkanı olur
Catherine Ashton Dışişleri ve Güvenlik Politikası Yüksek Temsilcisi olur
- 2010** *9 Şubat* – Avrupa Parlamentosu, José Manuel Barroso'nun ikinci kez başkanlık ettiği yeni Avrupa Komisyonu'na onay verir.
- 9 Mayıs* – 750 milyar Euro değerinde bir Avrupa Mali İstikrar Mekanizması oluşturulur.
- 2011** *1 Ocak* – Estonya Euro'yu benimseyen 17'nci ülke olur.

NOTLAR

AB Bilgi Merkezleri

**Avrupa Birliği
Türkiye Delegasyonu**

Uğur Mumcu Cad. No: 88 Kat: 4
06700 Gaziosmanpaşa ANKARA
P: (+90 312) 459 87 00
F: (+90 322) 446 67 37
delegation-turkey@eeas.europa.eu

www.avrupa.info.tr

AB Bilgi Merkezleri

Adana AB Bilgi Merkezi

Adana Ticaret Odası
Abidinpaşa Cad. No:52
01010 Seyhan ADANA
P: (+90 322) 351 39 11
F: (+90 322) 351 80 09
berna@adana-to.org.tr
www.adana-to.org.tr

Ankara AB Bilgi Merkezi

Türkiye Odalar Borsalar Birliği
Dumlupınar Bulvarı No:252
(Eskişehir Yolu 9.km) 06530
ANKARA
T: (+90 312) 218 23 93
F: (+90 312) 218 23 84
sinem.kaya@tobb.org.tr
www.tobb.org.tr

Antalya AB Bilgi Merkezi

Antalya Ticaret ve Sanayi Odası
Çevre Yolu Üzeri
Göksu Mah. Gazi Bulvarı No:531
07260 ANTALYA
T: (+90 242) 314 37 42-43
F: (+90 242) 314 37 38
btcpkaya@atso.org.tr
www.atso.org.tr

Bursa AB Bilgi Merkezi

Bursa Ticaret ve Sanayi Odası
Organize Sanayi Bölgesi
Mavi Cad. 2. Sok. No:2
16159 Nilüfer BURSA
T: (+90 224) 275 16 91
F: (+90 224) 275 16 99
demir@btso.org.tr
www.btso.org.tr

Denizli AB Bilgi Merkezi

Denizli Sanayi Odası
Gazi Mustafa Kemal Paşa Bulvarı
No:76/2-3 P.K:88 20100 DENİZLİ
T: (+90 258) 242 10 04
F: (+90 258) 263 81 25
cansun@dso.org.tr
www.dso.org.tr

Dişarbakır AB Bilgi Merkezi

Dişarbakır Ticaret ve Sanayi Odası
Yusuf Azizoglu Cad.
Fiskaya DİYARBAKIR
T: (+90 412) 228 17 18
F: (+90 412) 224 45 12
mngunes@dtso.org.tr
www.dtso.org.tr

Edirne AB Bilgi Merkezi

Edirne Valiliği
Hükümet Cad. Paşakapısı
Güney Köşkü 22020 EDİRNE
T: (+90 284) 214 93 13
F: (+90 284) 214 22 13
laletuzuner@hotmail.com
www.edirne.gov.tr

Eskişehir AB Bilgi Merkezi

Eskişehir Ticaret Odası
Arifiye Mah. 2 Eylül Cad.
No:28/6 26010 ESKİŞEHİR
T: (+90 222) 230 72 30-251
F: (+90 222) 230 72 33
eu-contact@etonet.org.tr
www.etonet.org.tr

Gaziantep AB Bilgi Merkezi

Gaziantep Ticaret Odası
İncilipınar Mah. 16 No.lu Sok.
27002 Şehitkâmil GAZİANTEP
T: (+90 342) 220 30 30
F: (+90 342) 231 10 41
ab@gto.org.tr
www.gto.org.tr

İstanbul AB Bilgi Merkezi

İstanbul Ticaret Odası Merkez Bina
Reşadiye Cad. 34112
Eminönü İSTANBUL
T: (+90 212) 455 65 50-51
F: (+90 212) 513 84 48
bahar.ozsu@ito.org.tr
www.ito.org.tr

İzmir AB Bilgi Merkezi

ESİAD-Ege Sanayi ve İşadamları
Derneği
Megapol, Şehit Fethi Bey Cad.
No:55 K:8 35210 Pasaport İZMİR
T: (+90 232) 483 88 33
F: (+90 232) 483 35 25
burcukurcan@esiad.org.tr
www.esiad.org.tr

Kayseri AB Bilgi Merkezi

Kayseri Ticaret Odası
Tennuri Cad. No:6
Kıçıkapı KAYSERİ
T: (+90 352) 222 45 28-29
F: (+90 352) 232 84 12
pbulut@kayserito.org.tr
www.kayserito.org.tr

Kocaeli AB Bilgi Merkezi

Kocaeli Sanayi Odası
T: (+90 262) 315 80 50
F: (+90 262) 321 90 70
ekanpara@kosano.org.tr
www.kosano.org.tr

Konya AB Bilgi Merkezi

Konya Sanayi Odası
1. Organize Sanayi Bölgesi
İstikamet Cad. No:1 42300
Selçuklu KONYA
T: (+90 332) 251 63 60
F: (+90 332) 251 44 99
yasemintelli@kso.org.tr
www.kso.org.tr

Mersin AB Bilgi Merkezi

Mersin Ticaret ve Sanayi Odası
Çankaya Mah. Atatürk Cad.
MTSO Hizmet Binası,
Kat:3 MERSİN
T: (+90 324) 238 95 00
F: (+90 324) 231 96 97
abinfo@mtso.org.tr
www.mtso.org.tr

Samsun AB Bilgi Merkezi

Samsun Ticaret ve Sanayi Odası
Hançerli Mah. Buğdaypazarı
Abbasağa Geçidi No:8
55020 SAMSUN
T: (+90 362) 432 36 26
F: (+90 362) 432 90 55
muberra@samsuntso.org.tr
www.samsuntso.org.tr

Şanlıurfa AB Bilgi Merkezi

Şanlıurfa Ticaret ve Sanayi Odası
Sarayönü Cad. No:72
ŞANLIURFA
T: (+90 414) 215 28 20
F: (+90 414) 215 75 05
nimet.ince@sutso.org.tr
www.sutso.org.tr

Trabzon AB Bilgi Merkezi

Trabzon Ticaret ve Sanayi Odası
Pazarkapı Mah. Sahil Cad.
No:103 TRABZON
T: (+90 462) 326 80 70
F: (+90 462) 321 88 77
yakupkarbuz@gmail.com
www.ttso.org.tr

Van AB Bilgi Merkezi

Van Ticaret ve Sanayi Odası
Alipaşa Mah. İskele Cad.
No:83 VAN
T: (+90 432) 214 39 89
F: (+90 432) 216 44 88
keremoruc@vatso.org.tr
www.vatso.org.tr

Avrupa Birliği
Türkiye Delegasyonu

Size en yakın AB Bilgi Merkezi,
Avrupa Dokümantasyon Merkezi
ve AB Bilgi Noktası ile irtibata
geçmek ve AB Bilgi Ağı tarafından
düzenlenen etkinlikler hakkında
bilgi sahibi olmak için ziyaret
ediniz:
www.avrupa.info.tr

Pascal Fontaine,

Jean Monnet'nin eski asistanı ve
Paris Institut d'Études Politiques'de profesör

AB nedir?

AB'nin amacı nedir? Neden ve nasıl kurulmuştur? Nasıl işliyor? Vatandaşları için şimdiye kadar neler başardı ve bugün hangi yeni zorluklarla karşı karşıya?

İçinde bulunduğumuz küreselleşme çağında, AB kendi sosyal standartlarını korurken aynı zamanda diğer büyük ekonomilerle başarılı bir şekilde rekabet edebilir mi? İleriki yıllarda dünya sahnesinde Avrupa'nın rolü ne olacak? AB'nin sınırları nerede çizilecek? Ve Euro'yu nasıl bir gelecek bekliyor?

Bunlar, AB Nedir? adlı popüler kitapçığın 2011 baskısında AB uzmanı Pascal Fontaine'nin cevaplarını aradığı sorulardan sadece birkaçı.

Avrupa Birliği
Türkiye Delegasyonu

www.avrupa.info.tr

ISBN 978-92-79-17486-5

9 789279 174865